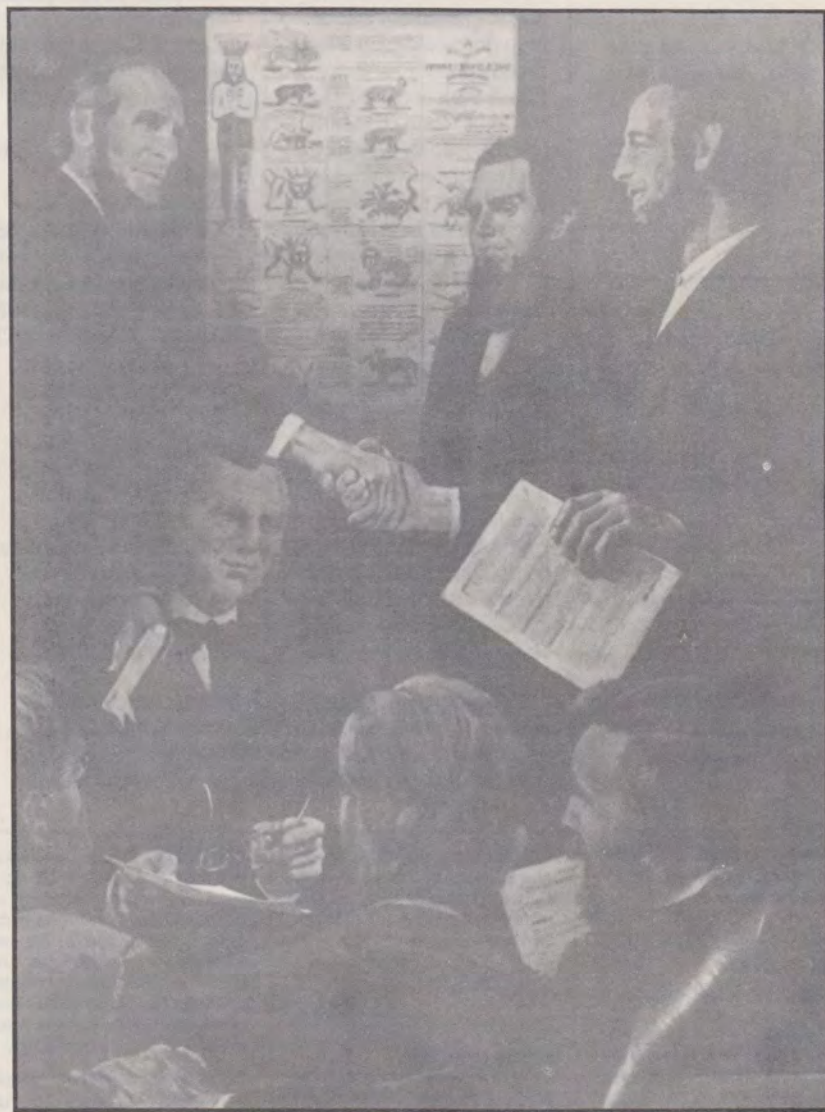

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Nu avem a ne teme de nimic

SUPLIMENT
BUN VENIT ÎN FAMILIE

Nouă persoane au fost botezate în Iordan la 12 octombrie 1996. În cadrul programului Net '96

5 Prinde-te de cruce!

9 Îți scriu de aici pentru că nu ești aici - 3

11 Evanghelia într-o lume informatizată

13 Intervenția - răspunsul la violența în familie

16 Sclavagism antic și modern

19 Transplantul cardiac - un miracol

22 O întâlnire foarte încurajatoare

Editoriale
3, 4

Știri
20

La odihnă
24

În numărul viitor:
Dumnezeu a creat familia

Am venit astăzi de la locul nostru de închinare și am reluat (pentru a căta oară) *Curierul Adventist*, publicația aceasta atât de mult dorită de noi, cei care suntem departe de țară. Cât de mult contează pentru noi! O spun cu lacrimi în ochi. Este ca o porție de aer pentru cineva prins în apă. Pentru noi, revista este sursa de informare oficială și autentică despre tot ce este nou în viața bisericii.

Nu se poate mări numărul de pagini? Nu ați putea adăuga mai multe fotografii? Îmi aduc aminte că revistele din anii '60-'70 aveau parcă mai multe imagini, iar acum acestea sunt foarte puține; o publicație, când are în ea imagini potrivite cu tematica ei, are o mai mare căutare, în special când prezintă fotografii cu viața și activitatea bise-

ricii. Iată deci un motiv în plus pentru mărirea numărului de pagini.

Îmi place că sunt prezentate profesiile, ceea ce nu trebuie să lipsească în timpul nostru. O altă idee foarte bună este rubrica „Scrisori”, care este un termometru prin care verificați cu câtă căldură sau răceală primesc cititorii revista.

Ca o ultimă sugestie, de ce nu s-ar publica interviuri cu oameni din afara bisericii - teologi, oameni de artă, politicieni, ziaristi, juriști?

Vă trimit o fotografie care este o dovadă că și noi, cei din afara țării, lucrăm pe ogorul Evangheliei pentru salvarea celor ce sunt ai lui Dumnezeu, răscumpărați prin Isus Hristos. În luna iunie, alte 20 de persoane vor primi botezul în Iordan.

Vasile Buburuzan,
Tel-Aviv Jaffa, Israel

Coperta: John Byington, președintele Conferinței Generale din 1863, este felicitat de James White și de J. M. Aldrich, președintele sesiunii Conferinței Generale care l-a ales. În plan îndepărtat, pe scaun, este Joseph Bates. (pictură)

1997 - Anul sănătății și vindecării

M-am bucurat foarte mult când am aflat că anul 1997 fusese deja declarat „Anul sănătății și vindecării” și că o carte aparținând Spiritului Profetic, care tratează subiectul reformei sanitare, *Divina vindecare*, a fost declarată cartea anului. Cred că, dacă prin ajutorul divin primit în rugă, ne străduim să aplicăm toate sfaturile inspirate existente în cartea *Divina vindecare*, vom avea parte de o mare trezire la toate nivelurile, iar eficiența lucrării bisericii va fi mult sporită.

Consider că avem nevoie de un spital adventist și de o școală de meserii. Avem nevoie, de asemenea, de de mici șere, în care să se cultive, pe lângă vegetalele comestibile obișnuite, și plante medicinale, în special aloe, care este foarte căutată pentru realizarea diverselor tratamente naturale. Alți membri ai bisericii noastre au idei și în alte domenii. Este nevoie de o bancă de idei și de o bancă de talente, așa cum am învățat în studiile biblice.

Este uimitor cum cercetările medicale moderne confirmă afirmațiile servei Domnului. Ar fi foarte bine dacă, la nivel de biserică locală, s-ar organiza cursuri de gătit după principiile biblice și dacă ar fi dezvoltate și explicate cărțile Spiritului Profetic. Pentru aceasta, ar putea fi pregătit un curs care să fie trimis tuturor comunităților.

Lori Mircea Slobozeanu,
Galați

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suciu, Victor Zgunea

Colaboratori speciali Ioan Buciuman, Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Farray, dr. Gilly Ionescu, Gheorghe Madoran, Emilian Niculescu

Secretar de redacție Mihai Ghițoiădă

Tehnoredactare George Toncu

Adresa redacției:
Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Câte cifre! Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Brâniște nr. 29, Tej. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIV nr. 5

O viziune nouă pentru conducători - 2

Modelul evanghelic al relațiilor dintre conducători și biserică nu se bazează pe forță, nici pe diplomație și manipulare, ci pe acceptarea liberă a misiunii comune și a responsabilității reciproce.

Una dintre cele mai tulburătoare întrebări pentru conducători este: Cum să fim la înălțimea capitalului de încredere, ascultare și iubire al bisericii? În articolul precedent am arătat importanța vitală a unei vieți trăite cu responsabilitate spirituală. Pe drept se așteaptă de la conducătorii administrativi ai bisericii să fie cei dintâi și în trăirea credinței și iubirii. Este de folos să ne reamintim câteva dintre îndrumările date, prin inspirație, de Pavel: „Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotee... este ca... să te lupți lupta cea bună și să păstrezi credința și un cuget curat” (1 Tim. 1,18.19). „Caută să fii evlavios” (4,7). „Dreptarul învățăturilor sănătoase, pe care le-ai auzit de la mine, ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care ți s-a încredințat, păzește-l prin Duhul Sfânt, care locuiește în noi” (2 Tim. 1,13.14). „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (2,1). „Urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2,22).

Integritate

În multe țări se duce astăzi o luptă dură împotriva corupției. Ceea ce se întâmplă, în țară sau în alte locuri, este foarte instructiv pentru noi și merită să fie luat în serios. Merită să urmărim lucrurile pentru care cineva care îndeplinește o funcție publică este declarat necinstit. Atunci când vedem cum sunt judecați alții, trebuie să ne judecăm singuri

și să ne îndreptăm căile. Citim, de exemplu, că un om politic nu și-a declarat corect averea la începutul sau la sfârșitul unui mandat public. Un membru al guvernului a profitat de poziția sa pentru a-și crea avantaje sau pentru a se sustrage verificării sau a valorificat în interes propriu informații privilegiate de care dispunea în virtutea funcției și pentru promovarea intereselor publice. Bunuri și fonduri publice au fost folosite pentru avantaj personal. Călătorii personale, telefoane și chiar timbre pentru corespondență proprie au primit eticheta „de serviciu”. Atunci când ești judecat, toate amănunțele se aduc la lumină.

Corectitudinea exemplară costă: gândire serioasă, studiu, evidențe clare, dări de seamă care nu ascund nimic și, desigur, ținerea în frâu a dorințelor și renunțarea la ambiții. Exigența nemiloasă cu sine l-a ajutat pe Daniel să treacă cu bine prin numeroase revizii imperiale care nu-i erau deloc binevoitoare. Un copilăș care nu confundă treburile lui cu ale împărăției poate să conducă chiar peste lupi și lei.

Documentul *Angajament total față de Dumnezeu* ne somează, pe toți conducătorii, să renunțăm la o mentalitate îndelung tolerată în lucrarea Domnului: că noi suntem mai presus de verificare, că lucrarea este atât de întinsă, încât, oricum, ceva rămâne nefăcut, deci totdeauna există o scuză; că orice critică împotriva noastră este, prin definiție, neîndreptățită și că nimeni nu poate să ne ceară să dăm socoteală. Și cred că noi nu vom deveni cu adevărat integri, până nu vom ridica privirea de la obiective stabilite ca să asigure păstrarea poziției și perpetuarea instituției la ținte care-i vor precipita autodizolvarea prin finalizarea grabnică a misiunii.

Acesta rămâne, totuși, singurul rost al existenței unei structuri de conducere. Nu avem voie să schimbăm pe parcurs mandatul care ne-a fost încredințat, ci trebuie să-i rămânem credincioși.

Părtași la conducere

Fără să alunecăm în populism, întreaga biserică este chemată să participe la deciziile majore. Un mare pericol este acela al înstrăinării dintre conducători și biserică - atunci când agenda conducătorilor nu reflectă preocupările credincioșilor, iar actele de conducere nu asociază biserica la decizii, ci pretind doar conformare.

La capătul lungilor ședințe de comitet, am putea spune deschis bisericii: *Iată, acestea au fost subiectele pe care le-am discutat?* S-ar putea oamenii adevărați din biserică recunoaște în hotărârile luate? S-ar putea atașa planurilor noastre cei mai consacrați și cei mai harnici dintre membri? Cei care parcurg anevoie drumul credinței ar putea spune: *Se vede că s-au gândit și la noi?* Aș vrea să știți că, uneori, în comitetul uniunii, lăsăm deoparte agenda oficială și ne frământăm căutând înțelegerea unor întrebări precum: De ce mereu apare câte un curent extremist care imediat găsește urmași fervenți? Cât de solidă este cunoașterea doctrinală a membrilor? De ce se nasc și sunt crezute atâtea zvonuri aiuritoare despre conducere? Care este *realitatea* privind practicarea principiilor sănătății și a celorlalte standarde? De ce adventiștii nu pot să muncească împreună? De ce dragostea și credința scad o dată ce cresc anii de credință? *Curicul Adventist* vă așteaptă să participați atât la formularea agendei uniunii, cât și la identificarea răspunsurilor.

Atunci când turma este părtașă la misiune, și un copilăș o poate conduce. Ca și în corpurile omenesc, nu e vorba de superioritate/inferioritate, ci de roluri acceptate și împlinite în spiritul creștin: „Sunt felurite slujbe, dar este același Domn...” (1 Cor 12,5.6).

ab

Conflictul dintre fond și formă -2

Litera Legii este forma, iar spiritul Legii - adică dragoste - este fondul. Absența acestui fond determină la „păstrătorii” Legii două aberații, în aparență opuse, în esență identice:

1. *Nesocotirea literei sub pretextul importanței fondului.* Nu contează ce mănânci, cum te îmbraci, ce zi îți sau chiar ce crezi - important este să ai dragoste. Dar dacă Legea este cea a dragostei, adică dacă litera ei formulează principiile dragostei, atunci trăirea dragostei va îmbrăca formele concrete date de litera Legii. Dragostea va însemna păzirea poruncilor (vezi 1 Ioan 5,3), de unde deducem că încălcarea cu bună știință, sub diferite pretexte, a literei Legii nu denotă dragoste - ci absența ei.

2. *Nesocotirea fondului concomitent cu respectarea cât mai strictă a literei.* De fapt, este binecunoscutul sindrom de compensare. Pentru a păstra aceeași senzație de cald, lipsa vitalității trupului este compensată cu îmbrăcăminte tot mai groasă. Pentru a salva aparența frumuseții naturale a feței, cu trecerea anilor, se folosește tot mai mult fard. Și, din dorința de a păstra „forma de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Tim. 3,5), omul religios încearcă instinctiv să compenseze lipsa acestei puteri, a fondului, cu respectarea tot mai strictă a formelor, degenerând într-o religie caracterizată de cultul literei în dauna spiritului, de renegarea mascată a fondului în favoarea formei. Este definiția fariseismului.

Am amintit că aceste două aberații par a fi diferite, chiar opuse, dar în esență sunt identice. Prima este apreciată ca o călcare a Legii și penalizată ca atare, în timp ce a doua, dimpotrivă, are aspectul unei împliniri exacte și stricte a Legii și

este onorată în consecință. În realitate, ambele reprezintă călcarea Legii, căci principiul din Iacov 2,10 poate fi extins și asupra relației dintre fond și formă. Întrucât componentele Legii sunt litera și spiritul, iar în unitatea lor indivizibilă primează fondul, nesocotirea oricăreia, ca și denaturarea relației dintre ele, înseamnă călcare de Lege.

La ce paradoxuri conduce forma care și-a pierdut fondul, la ce monstruoziții ajunge denaturarea religiei, adică religia fără dragoste!

Singura deosebire mai importantă între cele două abateri este faptul că, în primul caz, călcarea este fățișă, evidentă, măsurabilă și penalizabilă, pe când, în al doilea caz, este atât de ascunsă și travestită în valori opuse, încât amăgirea și auto-amăgirea ating perfecțiunea. De aceea pericolul este cu atât mai mare.

Un exemplu culminant al acestei devieri îl găsim legat tot de Golgota - locul atâtor culmi: evreii cer ca trupul Mântuitorului să nu rămână pe cruce în ziua de sâmbătă. Ei respectă Legea, dar Îl omoară pe Dătătorul Legii?! Plini de iubire pentru Sabat și plini de ură față de Domnul Sabatului?! La ce paradoxuri conduce forma care și-a pierdut fondul, la ce monstruoziții ajunge denaturarea religiei, adică religia fără dragoste! V-ați gândit vre-

dată că o personalitate ca Domnul Isus ar fi avut șanse de supraviețuire incomparabil mai mari într-o societate nereligioasă decât într-una religioasă? Câte milioane de martiri ar fi scăpat de la rug, dacă ar fi trăit într-o societate nereligioasă! Nu vreau să fac apologia societății secularizate, care își are și ea milioanele ei de victime sacrificate pe altarul răutății nedisimulate. Susțin doar că religia pervertită nu este mai bună, singurul ei „merit” fiind mascarea răutății.

În sistemul religios de gândire pervertit, în confuzia valorică dintre fond și formă, se ajunge la situații de-a dreptul caricaturale, ilustrate, în tot ridicolul lor sumbru, de judecățile de valoare ale Mântuitorului: „Strecurați țânțarul și înghițiți cămila” sau „Curățiți partea de afară a paharului” și „Zidiți mormintele prorocilor, (prin aceasta mărturisind) că sunteți fiii celor ce au omorât pe proroci” (vezi Mat. 23,24,25,29-31).

În percepția denaturată a formei (religiei) fără fond (dragoste), adică în viziunea fariseică, paiul deranjează mai mult decât bârna și țânțarul mai mult decât cămila. Cu toate că între cei doi termeni de mărime este o disproporție uriașă, în mintea fariseului ea capătă sens răsturnat. Prin urmare, este mai grav să faci sâmbătă un pas în plus decât să urăști. Apoi, îți justifici sentimentele negative cu râvna pentru principii sfinte.

Am insistat mai mult în legătură cu a doua aberație, cea a formei fără fond, căci, deși există în biserica noastră - mai ales în ultimii ani - tendințe de liberalizare față de reguli, legi și orânduiri consfințite, marele risc cu privire la ele este de a le ține fără experiența spirituală necesară și cu o strășnicie invers proporțională cu fondul, adică iubirea. Fariseismul rămâne marea noastră amenințare, atât timp cât importanța lucrurilor secundare o depășește cu mult pe cea a lucrurilor primordiale. (va urma)

Lazăr Foray, directorul departamentului de Evanghelizare prin literatură în Uniunea Română

Prinde-te de cruce!

*Când viața mea scurtă și plăcută se destrăma,
ce altceva puteam face decât să mă prind de El?*

Când m-am deșteptat, mâna stângă îmi era paralizată. Nu puteam nici măcar să cânt la pian. Analizele au descoperit o tumoare pe creier. A fost programată operația.

Am intrat în panică, dar încercam s-o ascund. Fiind soția unui lider al conferinței, știam cum să afixez o față optimistă. Învățasem să zâmbesc perfect și să dau toate răspunsurile corecte.

Temerile mi-au sporit când chirurgul mi-a spus că, în urma operației, puteam să rămân oarbă. Apoi rezultatele unei alte radiografii mi-au ieșit anormale - era posibil să am și cancer la sân.

Mi-am amintit de cele câteva vizite pe care i le făcusem lui Jenny, o tânără învățătoare, cu o săptămână înainte de a muri. O cuprinsesem în brațe și îi cântasem, iar lacrimile îmi picurau pe capul ei rămas fără păr, din cauza chemoterapiei. „Nimeni nu mă mai îmbrățișează“, îmi spusese ea.

În ziua dinaintea celei în care urma să mi se facă ungerea, am fost extrem de tulburată.

Am găsit cutia poștală plină de scrisori încurajatoare, așa cum fusese luni de zile. Am des-

Gloria Bentzinger

făcut scrisoarea de la o soție de pastor și, când am citit-o, am dat

El îți va înnoi puterea! Ce vrea să spună Dumnezeu?“

„Am așteptat, Dan“, i-am spus.
„Am așteptat un diagnostic.

Acum aștept această operație. Aștept să văd dacă voi rămâne oarbă. Să văd dacă am cancer la sân. Să văd dacă voi mai trăi!“

Încercări în familie

I-am amintit cum îl îngrijisem pe Brooks, băiețelul nostru, în secția de fibroză pulmonară, în timpul lungilor lui internări, de opt ori pe an, când avea plămâni slăbiți. Acasă îl susțineam cu aparate patru ore pe zi, doar ca să-l ținem în viață. În timpul unei spitalizări, Brooks a întrebat-o pe asistentă dacă este internat și Billy, un alt copil cu fibroză pulmonară. „A murit acum două săptămâni“, a răspuns ea.

În seara aceea, Brooks mi-a spus: „Mă întreb dacă voi muri în curând, pentru că, dacă știu că voi muri, aș vrea să mă joc cât mai repede cu jucăriile mele“. Ținându-l aproape de mine, mi-am adus aminte de cei doi veri ai mei care muriseră de fibroză pulmonară când erau mici și pe ale căror jucării mătușa mea le

împachetase și le dăduse altor copii.

buzna în casă și am strigat la soțul meu: „Așteaptă pe Domnul, căci

În fiecare an, când cumpăram un costum nou pentru Brooks, mă rugam să nu fie costumul în care îl voi înmormânta. Medicii ne-au spus că este posibil să nu ajungă la adolescență. Iar dacă făcea din nou pneumonie, probabil avea să moară.

Când avea 10 ani, a făcut iarăși pneumonie. Medicul a dat dispoziție să se facă „tot ce este necesar pentru dna Bentzinger“. M-am urcat în patul de spital, cuprinzându-l în brațe pe Brooks, printre tuburile de oxigen și dispozitivele de reanimare. Era inconștient, așa că vorbeam eu pentru el. „Respiră, Brooks! Te rog!“ îl imploram. „Respiră pentru mama! Hai, hai să respirăm!“

Când a răsărit soarele, a deschis ochii. „Mami“, mi-a spus, „se făcea că sunt un mormoloc și că mă înec. Dar te-am auzit spunându-mi să respir și am tot încercat.“

Doi ani mai târziu, soțul meu a fost chemat să lucreze ca pastor în nord-estul Statelor Unite. „Îl veți îngropa pe fiul dv. în zăpadă, dacă vă mutați din clima din sudul Floridei“, ne-a avertizat doctorul. După ce am refuzat invitația de câteva ori, ne-am convins că Dumnezeu ne conduce ca să o acceptăm. Ne-am mutat în timp ce ninge, oprindu-ne la câte un motel, ca să-l conectăm pe Brooks la aparatele lui, cu încrederea că Dumnezeu va păstra viața copilului nostru.

Când am ajuns la noua noastră locuință, respirația lui Brooks s-a normalizat brusc. Un specialist l-a programat pentru toate investigațiile posibile. „Țesutul pulmonar este normal acum și nu prezintă fibroză“, a spus el, clătînând din cap.

Aparatele n-au mai fost folosite niciodată. Astăzi, Brooks este perfect sănătos, student în ultimul an la teologie și are plămâni normali. „Când voi fi pastor“, spune el, „dacă voi auzi vreodată despre un băiețel bolnav în spital, voi lăsa totul și mă voi duce să-l vizitez cu un mănunchi de baloane!“

Realitatea de față

Încet, stând în fața operației, a posibilității de a rămâne oarbă și de a avea cancer, minunea cu Brooks se pierdea departe, în trecut.

Salvată de la moarte

Pentru noi, anul 1995 a fost foarte bogat. În vara aceluia an, am participat la Sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste, apoi soțul meu a fost chemat să lucreze în comitetul conferinței, iar în toamnă am avut o experiență deosebită privind găsirea unei locuințe. După două luni și jumătate de nereușită, Dumnezeu ne-a condus la acea familie care, cu o seară înainte, se hotărâse să-și vândă apartamentul, dar nu vorbea cu nimeni despre acest lucru. După trei zile, am intrat deja în posesia locuinței. Dumnezeu a intervenit ca toate să se rezolve într-un mod minunat. Am simțit că această experiență este deosebită și am început să o spunem și altora. Însă cineva nu s-a bucurat că făceam astfel și a intervenit.

Era pe data de 9 noiembrie. Ninsese în ziua aceea și totul era acoperit de zăpadă. În acea zi, îmi programasem o călătorie la vechea locuință, pentru a continua pregătirile pentru mutare.

La ora 15,30, mă aflam cu mâinile pe volanul mașinii și, ca de obicei, înainte de pornire, am făcut o rugăciune. „Doamne“, am spus, „dacă planul Tău este altul, oprește-mă din călătoria spre Mediaș“. În alte ocazii, când mă pregăteam să plec la drum, Îl rugam fierbinte pe Dumnezeu să mă călăuzească în călătorie și să-mi ajute să ajung cu bine la destinație. Acum, însă, m-am rugat altfel. Am pornit privind în oglinda retrovizoare la băiețelul meu de patru ani care, stând pe bancheta din spate, cu vocea caldă și cu zâmbetul lui, m-a asigurat că mă iubește. La scurt timp după plecare, am fost victimele unui accident rutier. Liniștea din mașină a fost întreruptă de strigătul disperat al băiețelului, în urma zgomotului teribil produs de lovirea din spate a mașinii noastre. Un alt autoturism s-a izbit puternic de al nostru, dar Dumnezeu a fost acolo și ne-a întărit. Și-a așezat degetul pe vertebra fracturată și ținea în siguranță măduva spinării. Au urmat cele mai grele cinci zile din viața mea, în care s-a dus o luptă între Hristos și Satana: rămân în viață sau trebuie să-mi închei alergarea pe pământul acesta?

Oare sunt gata? Mă primește Isus așa cum sunt? Îmi iartă toate păcatele? Ce se va întâmpla cu familia, cu copiii? Oare vrea Dumnezeu să înceteze toate bucuriile acumulate în experiențele de mai înainte? Va avea soțul meu tăria morală ca să predice Evanghelia, după o asemenea încercare? Cum a fost viața mea de până acum? Oare se văd roadele acelei educații pe care am primit-o în familia mea, în care și tata, și bunicul au fost pastori?

Toate aceste întrebări îmi treceau prin minte, în timp ce perfuziile căutau să liniștească zdrcinătura creierului și să disperseze hematumul apărut. Eram imobilizată la pat, cu privirea ațintită în tavan, și, în acele momente de descurajare, am primit asigurarea: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine! Vei trăi. Aceasta este dragostea Mea față de tine“.

Am simțit că Dumnezeu mă iubește într-un mod deosebit. Deși nu-mi puteam folosi brațele, mă simțeam foarte puternică. Întrebările care apăsau asupra mea nu mai erau așa de îngrozitoare și de sfâșietoare. Gândurile ispititoare au dispărut, iar locul lor a fost luat de cele nobile și încurajatoare.

„Să-L aștept pe Domnul, Dan? Îți spun sincer că am obosit așteptând!“

Soțul meu mi-a explicat că, în limba ebraică, „a aștepta“ înseamnă uneori „a se sprijini/a se bizui“. A se sprijini pe Domnul. El m-a rugat să recitesc capitoul „Rugăciunea pentru cei bolnavi“, din *Divina vindecare*.

Capitolul spunea că, atunci când se pare că ne pierdem însăși viața,

este momentul în care simțim cea mai mare nevoie de rugăciune.

Se spunea că, pentru a ne ruga „Facă-se voia Ta“, trebuie să fim în stare să ne rugăm „Facă-se voia Ta, chiar și prin moarte“. Eu nu puteam să fac asta. Mă rugasem: „Doamne, facă-se voia Ta, dar trebuie să mă fac bine. Sunt mamă. Copiii mei au nevoie de mine“.

La sfârșitul capitolului se spunea că, dacă Dumnezeu vin-

După cinci zile, medicii au fost constrânși să recunoască existența lui Dumnezeu, care poate să facă minuni. Ei, care nu credeau că voi rămâne în viață, mi-au spus: „Doamnă, mulțumiți-I Celui de sus că sunteți în viață - așa ceva nu am mai văzut“. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru că le-a deschis ochii și L-au recunoscut.

A urmat punerea în ghips. Am avut o nouă traumă sufletească atunci când, după o muncă de o oră, bustul și capul mi-au fost acoperite complet. Seara târziu, când soțul meu a plecat, am simțit că sunt cu totul singură. Mi-am zis: *nu voi putea suporta acest ghips timp de trei luni. M-am descurajat, dar Dumnezeu m-a întărit din nou.* Era noapte, dar nu mai aveam nici o teamă, pentru că lumina cerească inunda camera întunecată. Am prins mâna Lui și L-am rugat să vină cât mai curând. Niciodată nu m-am simțit atât de aproape de El. Dimineața, totul era deja altfel, iar perioada de trei luni nu mi s-a mai părut așa de lungă.

Dar a trebuit să trec printr-o altă încercare. Am început să mă simt rău sub apăsarea ghipsului, care nu era prea bine așezat. S-a născut în mintea mea ideea de a pleca în străinătate pentru a face niște analize care n-au putut fi efectuate atunci în spitalul în care eram. Trecuseră deja trei săptămâni. Soțul și părinții încercau să mă convingă că poate nu e în planul Domnului să plec în afara granițelor. Dar am simțit și am știut că trebuie să plec. Am avut parte de alte experiențe și, ajunși în străinătate, am primit răspunsul la toate așteptările noastre. Medicul ortoped-chirurg specializat în intervențiile pe coloana vertebrală plecase din localitate tocmai în ziua accidentului meu și s-a întors în ziua în care am ajuns acolo. Am înțeles de ce a trebuit să aștept în țară cele trei săptămâni - ca să pot să mă întâlnesc cu doctorul. Ochii mi s-au umplut de lacrimi și am spus în gând: *Îți mulțumesc, Doamne!* Prin experiența făcută, am putut da și acolo o mărturie despre existența lui Dumnezeu. După ce s-a făcut totul, am putut să ne întoarcem acasă. Primisem alinare sufletească, dar și fizică. Am fost eliberată de ghipsul greu și insuportabil, primind un corset pentru gât, mult mai practic și mai ușor de suportat. Am purtat acest corset mai bine de trei luni și de atunci iată că a trecut mai mult de un an.

Stimate cititor, poate că treci prin suferință sau descurajare și ești năpădit de întrebări care nu au încă un răspuns. Te întrebi, poate, de ce a îngăduit Dumnezeu să vină această încercare?

Vreau să te încurajez și să te rog să-ți umpli inima de Cuvântul lui Dumnezeu; gândește-te la El în orice încercare! Nu poți avea o durere mai mare decât aceea a Tatălui, când L-a văzut pe Domnul Isus atârnând pe cruce. Nu zăbovi asupra unor întrebări precum: „De ce ai îngăduit această încercare?“ sau „De ce mă încerci tocmai pe mine?“ Nu lăsa ca Satana să obțină biruința în viața ta! Când ești ispitit, prinde-te puternic de brațul Domnului și predă-te Lui!

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că am avut o astfel de experiență, în care am simțit dragostea Sa. A fost un privilegiu să Îi simt așa de aproape! „Bindecuvântează, suflete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui! El îți izbăvește viața din groapă, El te încununează cu bunătate și îndurare“ (Ps. 103,2,4)

Judith Dan este soția pastorului Viorel Dan de la Conferința Transilvania de Sud.

decă, El face aceasta cu un singur scop - ca să-I slujim cu o nouă și totală recunoștință.

M-am așezat la pian, cu mâna stângă paralizată, cu ochii închiși, gândindu-mă cum ar fi dacă aş rămâne oarbă. L-am implorat pe Domnul să mă ajute să mă rog: „Facă-se voia Ta - chiar dacă voi muri“. Doream cu adevărat să mă rog astfel.

În ziua aceea, mergând cu mașina, am întors într-un loc pe care, în mod normal, o persoană

aflată în fața morții n-ar vrea să-l viziteze - un cimitir. Deși nu mai fusesem niciodată acolo, am condus mașina pe aleile lui șerpuite. Dintr-o dată, am simțit că trebuie să opresc mașina și să cobor din ea. Am mers până când am ieșit de sub umbra unui copac mare și atunci l-am văzut: un monument, reprezentând o femeie în mărime naturală, care își întinsese mâinile, prinzându-se de ambele brațe ale unei cruci.

Stând și privind la femeia care îmbrățișase cu disperare crucea, gândul acesta a pus stăpânire pe mine: Domnul Hristos era destul. Sprijinul emoțional de la mii de oameni nu mai conta. Îl doream pe El.

Până în clipa aceea, fusesem înclinată să mă bizui în cele spirituale pe soțul meu, care e pastor. Niciodată n-a trebuit să fac față împotrivirii din partea unui soț necredincios. Dar, în ziua aceea, în acel cimitir singuratic, am îngenucheat și am plâns. „Doamne, vreau să mă bizui pe Tine mai mult. Vreau să Te aștept mai mult.“

Știam că, așa cum femeia aceea se prinsese de cruce cu toată puterea, ținându-se ca și cum viața i-ar fi fost în primejdie, puteam să fac și eu același lucru. În cimitirul pustiu, m-am rugat pentru o suferință totală cu privire la boala mea. „Doamne, făcă-se voia Ta - da, chiar dacă voi muri. Dacă pierderea vederii mele îți va aduce slavă, atunci vreau lucrul acesta. Dacă am cancer... dacă nu voi mai trăi... Tu le vei purta de grijă copiilor mei.“

Teama m-a părăsit, am început să cânt singură în cimitir, în timp ce mă uitam la femeia care se încheștase de cruce. Am simțit atâta pace! Dumnezeu parcă era atât de aproape! Simțeam că mă prinsesem cu brațele chiar de Domnul Isus.

În seara aceea, mi-a telefonat o prietenă, soția unui alt pastor. I-am spus că sunt pe deplin fericită și am rugat-o să se roage în timpul serviciului de ungere din seara următoare.

Ea m-a întrebat dacă primisem vindecarea din partea lui Dumnezeu. I-am spus că nu vreau să mă încumet. Mi-a explicat că pot să accept vindecarea din partea lui Dumnezeu, prin procedul și la timpul pe care le consideră El potrivite. „Calea aleasă de El poate că este operația“, mi-a spus ea. „Timpul pe care îl consideră El potrivit poate să fie acum sau după moarte, la înviere.“ Am fost de acord.

A doua zi, examenul medical la cabinetul unui chirurg a arătat că nu există cancer la sân. În seara aceea, înainte să înceapă serviciul

de ungere, le-am vorbit pastorilor adunați în sufrageria noastră despre lupta prin care trecusem chiar în camera aceea, cu o zi înainte. Apoi le-am povestit cum L-am întâlnit pe Dumnezeu în cimitir și despre pacea pe care o simțeam.

Chiar înainte de începerea serviciului de ungere, mâna stângă și-a redobândit puterea. Soțul meu a simțit cum l-am strâns și a exclamat: „Mâna asta nu mai este ca înainte!” Apoi Dan și-a deschis Biblia și a citit: „Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde”.

Pastorii și-au așezat mâinile pe capul și pe umerii mei, iar Jerry Page, președintele conferinței noastre, a rostit rugăciunea. Am simțit *putere*. Când soțul meu mi-a pus uleiul pe frunte, un val de căldură mi-a inundat corpul.

Copiii mei se aflau în cercul nostru de rugăciune. Brooks își stăpâna lacrimile, îndurerat pentru mama care îl îngrijise. Beth și-a pus mâna pe capul meu, în timp ce lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji. Un pasaj pe care îl scrisese în jurnalul ei suna astfel: „Astăzi, mama ne-a spus că are o tumoră pe creier. Am alergat în baie plângând în hohote. Mă întreb dacă va muri”.

În dimineața următoare, când am trezit-o pe Beth ca să meargă la școală, ea și-a întins mâna. „Vezi dacă poți să-mi trosnești degetele”, mi-a spus. Am putut.

Când i-am povestit neurochirurgului meu cât de complet se schimbaseră simptomele, mi-a spus că va da dispoziție să mi se facă o altă analiză (MRI), chiar înainte de operația programată. În timpul celui examen medical, cântam în gând. Aveam atâta pace! Nu aveau importanță rezultatele.

Mai târziu, când stăteam pe patul de spital, pregătită pentru operație, chirurgul meu a intrat în salon, ținând în mână filmele, și a spus foarte zâmbitor: „Filmul de astăzi arată că nu aveți absolut nici o tumoră pe creier. Este o minune. Faceți-vă bagajele și mergeți acasă.”

Consternată, am exclamat: „Ia-ți patul și *umbă!*”

Un alt medic din echipă a dat buzna în salon și a spus emoționat: „Asta este o intervenție prin credință!”

În loc să parcurgem drumul de șase ore spre casă, Dan și cu mine ne-am oprit la un motel. Când am îngenuncheat împreună și ne-am rugat, mi-am dat seama că încă purtam panglica de la spital, pe care scria: „Gloria Bentzinger, salonul 477”. Și eram într-o cameră de motel!

Cu câteva luni în urmă, când treceam prin acel oraș, l-am vizitat pe neurochirurg. „Nu am nevoie de fișă ca să-mi aduc aminte de dv.”, mi-a spus el, zâmbind. „Parcă văd și acum foarte clar seara aceea în care v-am spus să vă faceți bagajul și să plecați.” Am cerut să mi se facă încă o radiografie (MRI), fiindcă trecuseră mai mult de cinci ani. Răspunsul care a fost trimis - nici o tumoră cerebrală; creier normal.

După ce am luat rezultatul, m-am dus în salonul „meu”, întrebându-mă pe cine voi găsi în patul „meu”. Când am ajuns la 477, am găsit un salon gol; nici un pat. Noptiera care fusese împodobită cu trandafiri era acolo. Și telefonul pe care îl folosise Dan ca să le spună prietenilor și familiei că operația fusese anulată.

Însă nu era nici un pat. *Ca un simbolic îndemn „Ia-ți patul și umbă!”*, am gândit, în timp ce fotografiam.

Timput ales de Dumnezeu

Uneori mă lupt cu întrebarea: De ce m-a vindecat Dumnezeu pe mine? După ce mărturisesc public despre experiența prin care am trecut, plâng singură, sperând că nu am rănit pe nimeni. Sunt departe de a fi sfântă și nu am nici o „legătură” specială.

Săptămâna trecută, am auzit despre o femeie paralizată de la gât în jos. Membrii din biserica ei, asigurând-o de iubirea și de sprijinul lor, au întrebat-o dacă ar putea avea loc un serviciu de ungere. Ea s-a pregătit din punct de vedere spiritual, acceptând situația în care se afla. Membrii bisericii și-au cercetat inima pen-

tru a-și da seama de păcatele nemărturisite; au fost îndreptate relele - toate acestea făcând parte din experiența minunată care rezultă din pregătirea pentru un serviciu de ungere.

Însă acea soră nu a fost vindecată fizic. Membrii i-au spus că, în mod sigur, ea ține la vreun păcat ascuns, care L-a împiedicat pe Dumnezeu să o vindece. Aceasta i-a produs atâta suferință sufletească acestei scumpe surori, încât s-a bucurat de gândul morții, pe măsură ce se apropia. „Nu pot să mă mișc - tot ce pot face este să gândesc”, a spus ea înainte de a muri. „Mi-am cercetat sufletul, am mărturisit totul și ei mă învinuiesc pe mine.”

Vederile noastre eronate despre prioritatea vindecării fizice imediate nesocotesc vindecarea emoțională și spirituală, mai importantă, pe care o oferă Dumnezeu. Întâlnirea mea cu Dumnezeu, când m-am supus voinței Sale, a fost cea mai frumoasă parte din experiența mea. Dispariția tumorii a fost doar „frișca prăjiturii”.

Uneori, în călătoriile noastre lungi și obositoare, sunt ispitită să mă complac în autocompătimire. Sunt acasă doar vreo două luni pe an. Dar port în geanta mea de călătorie câteva fotografii ale locului în care L-am întâlnit pe Dumnezeu. Și, în multe dimineți, când mă trezesc înainte de răsărit, într-o altă localitate necunoscută, mă întorc cu gândul la momentele acelea în care stăteam cu totul singură și priveam la acel monument. Iubirea mea pentru Domnul Hristos este reînnoită și, în timp ce cânt la pian - cu *ambele* mâini -, încep să întonez și cuvintele:

Îmbrățișează iubirea pe care crucea o cere,

Vino la Acela a cărui inimă simte orice durere...

Prinde-te de cruce!

Gloria Bentzinger, solistă și instructor biblic acreditat, călătorește în toată lumea, lucrând în evanghelizare împreună cu soțul ei, Dan, pentru postul de televiziune *It is Written*.

Îți scriu de aici, pentru că nu ești aici - 3

„Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi.“ (Ioan 15,13)

Această scrisoare ți se adresează dinspre Golgota - locul descoperirii iubirii supreme. Aici poți zări corpul frânt de istovire al Aceluia care, „într-un singur trup, prin cruce“, ne-a unit ca să fim „în El Însuși un singur om nou“, nimicind vrăjmășia (vezi Efes. 2,14-16).

Iată ținta urmărită atunci când El a intrat în lumea noastră dezbinată, care nu mai putea fi laolaltă „nici prin jertfe, nici prin prioașe“, nici prin arderi de tot. Tatăl, care nu poate renunța, ci nădăjduiește neconținut, în cele din urmă „a trimis... pe Fiul Său, zicând: 'Îl vor primi cu cinste pe Fiul Meu!'“ (vezi Mat. 21,37). Acest act ultim, suprem și unic se reflectă în cuvintele Fiului, când El exclamă: „Mi-ai pregătit un trup“ (Evr. 10,5), ca să poată fi numărat printre păcătoși și „să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“ (Is. 53,6). Mai mult decât atât: într-un sens cu totul aparte, El a fost „făcut păcat pentru noi“ (2 Cor. 5,21). A suferit „afară“ din cetate, gustând pe deplin amarul despărțirii de Tatăl, când a strigat: „Pentru ce M-ai părăsit?“ (Mat. 27,46). Acest strigăt sfâșietor îi cheamă pe cei îndepărtați înapoi - înăuntru - în trupul Său, care este biserica.

În trupul Lui domnește unitatea. În afara lui este despărțire. Cât suntem înăuntru, putem fi sfătuiți, luminați, avertizați, căci ne găsim sub paza iubirii divine. Și Cain, și primii noștri părinți, și Lucifer au fost avertizați și puteau să rămână sub paza acestei iubiri. În trupul lui Isus este unitate în

Dezideriu Faluvegi

cadru dialogului purtat în cercul iubirii. Afară însă este un întineric surd: dezbinarea înfăptuită. Lucifer s-a revoltat, Adam și Eva s-au ascuns, Cain a plecat de la fața Domnului. Aici apare păcatul fatal, din care păcătosul nu poate să se întoarcă singur.

Isus însă a fost făcut păcat, „păcat“ la singular, în sensul amintit - puncte între „înăuntru“ și „afară“. Prin El începe aducerea noastră „înăuntru“, când Îl ascultăm. Dar să facem o deosebire: Noi credem că El „a murit pentru păcatele noastre“ (1 Cor. 15,3), și astfel obținem iertare, aici, înăuntru. Rămânând însă afară, lipsiți de dragostea unității, rămâne totodată asupra noastră și apăsarea celui mai grav păcat: despărțirea de El.

În acest punct a eșuat planul divin privind creștinismul istoric. În loc să fie apreciat trupul frânt al Domnului, ca fiind un steag văzut de toți și care să impună unitatea, amintirea jertfei Domnului a devenit, într-un mod incredibil și ireparabil, motiv de dezbinare.

Lucrul acesta a avut loc chiar în perioada timpurie a istoriei creștinismului. După cum se știe, încă pe la mijlocul secolului al doilea, s-a iscat o controversă aprigă între creștini, pe tema serbării Paștelui. Să urmărim evenimentele dinspre creștinii veniți dintre iudei, căci aceștia, neputând sau nevrând să fie dezlipiți cu totul de rânduielele umbră, împlinite în Hristos, încă păstrau un respect neștirbit față de sărbătorile anului ritual iudaic. În

cazul primei generații de creștini, apostolul Pavel îndemna la toleranță (Rom. 14,5), pentru ca să se păstreze, mai presus de toate, unitatea. Toleranța creștină a favorizat, însă, formarea de tradiții, cum sunt cele pe tema sărbătorii anuale a morții în trup a Domnului Hristos: Paștele. Nu discutăm aici bibliicitatea sau nebiblicitatea acestei sărbători devenite sărbătoare creștină, ci amintim doar că, acolo unde creștinii au acceptat și menținut această tradiție, ca motivare a ei au arătat spre moartea Mielului lui Dumnezeu, prefigurat prin mielul pascal. Numai că, în diferite regiuni, pe unde s-a extins creștinismul, s-au format tradiții diferite privind data și semnificația acestei sărbători. Cei din Grecia și Asia și-au format o anume tradiție, iar Apusul latin altă tradiție.

La data amintită, atât lumea răsăriteană cât și cea apuseană - creștini, necreștini - aveau în suflet un substrat sentimental puternic format, în stare să domine chiar sentimentele cele mai sfinte, legate de religie. Creștinii iudei socoteau că rădăcina religiei creștine este religia națională și căutau să impună un creștinism de tip iudaic. Ei aveau un sentiment de superioritate față de creștinii veniți dintre păgâni. Latinii nu îi iubeau pe greci, iar aceștia se socoteau superiori apusenilor, în privința culturii. În sfârșit, apusenii și răsăritenii, laolaltă și deopotrivă, nutreau un puternic sentiment de ură față de iudei. Între cei din care Evanghelia crucii nu a reușit să elimine ura, jertfa unificatoare a Domnului Hristos a devenit un motiv de

separare, de dezbinare. Ura lor unii față de alții s-a camuflat în dorința, aparent sfântă, de a serba Paștele la data „corectă” și în modul „corect”.

Potrivit calendarului iudaic, Paștele era sărbătorit în ziua a paisprezecea a lunii Nisan, indiferent în ce zi a săptămânii cădea această dată. La început, creștinii răsăriteni au fost de acord cu această dată. Apusenii însă socoteau că nu data contează, ci numele zilelor în care s-au petrecut evenimentele. Deci, dacă Domnul a murit într-o zi de vineri, atunci vinerea trebuie sărbătorit Paștele. Numai că s-a produs o schimbare și în aprecierea însemnătății sărbătoririi creștine a Paștelui. I s-a atașat și amintirea învierii, care - socotind tot importanța zilei, nu a datei - se serba la latini totdeauna duminica. Vinerea se serba în amintirea morții, iar duminica în amintirea învierii Domnului.

În această situație confuză, episcopul Romei, Victor, un bărbat autoritar și dur, a ordonat întrunirea tuturor episcopilor din Apus și din Răsărit, pentru a le impune modul apusean de serbare a Paștelui. El chiar i-a amenințat cu excomunicarea, în caz de neprezentare.

Unul dintre episcopii răsăriteni, un bărbat tot atât de energetic, Polycrat, a răspuns la fel de categoric. Ca urmare, toți răsăritenii neascultători au fost anatemiați, adică scoși din comuniunea creștină, de către episcopul Romei. Frământările și rezistența fiecăruia au durat și au crescut apoi în intensitate până la Sinodul din Arelate (314), deci până la un an după ce Constantin cel Mare a emis edictul de toleranță (313) pentru creștini, dorind un creștinism unit în sprijinul statului aflat în criză.

Cu ocazia sinodului amintit, prin canonul nr. 1 se propune unificarea datei serbării Paștelui în toată lumea creștină, potrivit formulei următoare: „Ziua Paștelui să fie într-o zi și într-un timp în toată lumea... Să fie prima duminică după lună plină, după echinocțiul de primăvară (care este la 21 martie), amânându-se cu o săptămână, dacă se întâmplă să coincidă cu Pascha iudaică”.

Astfel, prin această hotărâre, creștinii se descotorosesc de coloritul iudaic al Paștelui (de Pascha, 14 Nisan), dar de unit tot nu se unesc în spirit și astfel nici în privința respectării datei stabilite. De acum, ei discută care dată a echinocțiului este corectă: cea calculată la Roma sau cea calculată la Alexandria? Se discută apoi modul și semnificația serbării Paștelui. Astfel, ceea ce a fost rânduit ca să-i unească pe creștini - trupul frânt al Mântuitorului - a devenit motiv de dezbinare privind când anume și cum să se serbeze amintirea frângerii acestui trup: apoi cât de lung să fie postul Paștelui etc. Acestea au devenit punctele nevralgice, creatoare de dezbinări până în zilele noastre, deși s-au făcut repetate apeluri pentru unitate.

Ca și în cazul exemplului de mai sus, supremul apel spre unitate, adresat creștinilor prin trupul frânt al Mântuitorului, întâlnește urechi surde și azi, pretutindeni unde se serbează, ce-i drept, biblic, amintirea morții Domnului; dar, în loc de unitate, se produce dezbinare pe tema modului, a intervalului, a formei de serbare a acestui act de aducere aminte. Față de acestea, Cuvântul spune: „În trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia”, „prin cruce... a nimicit vrăjmășia”, „El este pacea noastră”, „prin El și unii și alții avem intrare la Tatăl, într-un Duh” (Efes. 2,14-18).

Numai că vrăjmășia nu a pierit, ci a înflorit, aducând roade amare. Antisemitismul, de pildă, - ura feroce față de evrei - a secerat victime de-a lungul fiecărui secol. Ce motiv s-a invocat de către creștinii pomiți spre masacre odioase? Unul dintre motive trebuie remarcat neapărat, și anume că „evreii L-au omorât pe Hristos”, deci trebuie pedepsiți. S-a trecut sub tăcere faptul că, la condamnarea Domnului Isus, a fost prezent și un reprezentant al neamurilor, adică Pilat. Și aici se observă deci că nu vrăjmășia a fost nimicită în cei „drepti”, care socoteau că nu ei L-au omorât pe Hristos, ci „pacea noastră” (Efes. 2,14) a pierit.

Sau care popoare creștine europene L-au omorât pe Domnul Hristos, de au devenit ținta atacurilor celorlalte popoare tot de aceeași religie creștină, luptându-se între ele decenii și secole de-a rândul? Sau ce duh i-a învățat pe creștinii Europei întregi să organizeze cruciade în vederea recuperării sfântului mormânt, în care se crede că s-ar fi odihnit cândva „Pacea noastră”? Sutele de mii de creștini nenorociți, sortiți pieirii, ca și vrăjmașii lor, ar fi putut să aibă o soartă mai demnă, urmând modul simplu de gândire al apostolului Pavel, exprimat prin cuvintele: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Cor. 4,10). Acest mormânt sfânt, lăuntric, trebuia eliberat mai întâi, și aceasta poate că le-ar fi adus păgânilor din Orient Evangelia divină, în locul săbiei creștinilor. Crucile cruciaților puteau vesti o altă solie - solia păcii și mântuirii.

Până unde se poate ajunge, dacă crucea nu-și găsește locul în inimi și dacă nu-și poate îndeplini lucrarea pentru care a fost rânduită, se vede în actul schismei (despărțirii) survenite și formal, în anul 1054, între creștinii din răsărit și cei din apus. La această dată, abaterile, încăpățănarea și ura și-au atins culmile. Fiecare parte susținea că are puterea de „a lega și a dezlega”, că deține cheile raiului și ale iadului. Lucrurile au fost împinse până la anatemiarea creștinilor din răsărit de către cei din apus, apoi a celor din apus de către cei din răsărit. Aceste hotărâri au însemnat că, dacă într-adevăr fiecare are puterea cheilor, atunci, de la data amintită, nici un creștin de sub jurisdicția celor două biserici nu mai poate intra în rai. A trebuit să ajungem secolul nostru atât de secularizat, când și mințile atât de apăsate de sentimente străine de cruce să se limpezească și, ca urmare, anatemele rostite să fie ridicate oficial. Iată evenimentele de ordin religios, care ne surprind când biserica, adică trupul Domnului, ajunge în mâini omeneste!

(continuare în pag. 15)

Evanghelia într-o lume informatizată

Un nou tip de societate

Octavian Lupu

Conceptul de societate informatizată (Information Society) a căpătat o anvergură fără precedent în condițiile tehnico-politice ale acestui sfârșit de mileniu.

Pentru aceasta este suficient să ne gândim la reuniunea de la Davos (Elveția), ținută la sfârșitul anului trecut, unde la nivel european s-au stabilit liniile directoare și prioritățile în atingerea obiectivului realizării informatizării globale a societății umane.

De fapt, această decizie nu este altceva decât replica Europei Occidentale la programele guvernamentale americane, puse deja în aplicare, care au condus la rezultate și salturi tehnologice spectaculoase pe plan mondial.

Dintre rezultatele deosebite ale programelor americane de informatizare, putem aminti următoarele:

1. Globalizarea comunicațiilor de telefonie celulară; standardul GSM în mod deosebit, care, deși elaborat în America, a fost preluat ca atare și în Europa.

2. Extinderea comunicațiilor de date prin satelit.

3. Utilizarea fibrei optice ca mediu de transmisiune terestru, fapt ce extinde posibilitățile de comunicare dincolo de orice imaginație.

4. Extinderea rețelilor de calculatoare, de la nivelul local și metropolitan, la cel mondial prin apariția rețelei internaționale Internet.

Din punct de vedere conceptual, dar și practic-metodologic, rețeaua Internet este cea mai recentă, dar și cea mai remarcabilă descoperire în materie de informatică a lumii contemporane, extinzând posibilitățile comunicării multimedia (text, imagini statice și dinamice, audio) la nivel planetar.

În acest sens, hotărârea Uniunii Europene a fost de a declara această tehnologie de comunicație ca fiind nucleul în jurul căruia se va dezvolta infrastructura informatizată a societății secolului XXI.

Acest lucru nu trebuie să ne surprindă, fiindcă rețele inteligente de tipul Internet se constituie ca o sinteză a tot ceea ce s-a studiat și experimentat în domeniul comunicațiilor și informaticii, astfel încât să poată fi transmise informații și date indiferent de natura surselor acestora: televiziune, radio, telefonie etc.

Se pune însă următoarea întrebare: Cum va arăta în cele din urmă societatea informatizată a viitorului? Întrebarea enunțată este suficient de dificilă pentru a pune pe gânduri pe orice viitorolog, fiindcă, deși direcția de evoluție a societății umane pare să fie oarecum clară în acest domeniu, cel puțin pentru următorii douăzeci de ani, nu se poate face o schițare lămurită a ceea ce va fi.

Și aceasta din cauză că revoluția tehnologică în materie de comunicații și prelucrarea datelor nu este nici pe de parte încheiată, astfel că la intervale destul de scurte de timp: de la ani la câteva luni, apar noi elemente conceptuale și noi rezultate practice care invalidează parțial sau complet ceea ce se cunoștea până la acea dată.

Totuși, pot fi puse în evidență câteva tendințe majore, care vor fi dominante în societatea informatizată a viitorului, dintre care amintim:

1. Extinderea și globalizarea rețelilor de calculatoare, cu inserarea de numeroase alte facilități și servicii.

2. Dezvoltarea și generalizarea comunicațiilor celulare, care vor asigura infrastructura pentru rețele de date cu terminale mobile, conducând la independența de mediul geografic.

3. Definirea, în cadrul infrastructurii de televiziune prin cablu, a unor posibilități de acces direct la programe interactive și la cerere, utilizându-se în acest sens terminale de calculatoare conectate într-o configurație similară rețelei Internet.

Din cele enunțate, deducem că viitorul infrastructurii informatice

poate fi prefigurată de evoluția rapidă a rețelilor internaționale de calculatoare, fapt pentru care se va cere un efort deosebit din partea omului de a utiliza, dar mai ales de a stăpâni acest univers interesant și fascinant al informaticii.

De aceea, atât la nivelul Uniunii Europene, cât și la cel al Statelor Unite, au început să fie puse la punct programe care să pregătească omenirea cu noul stil de viață pe care îl impune existența într-un mediu tehnologic informatizat.

Problemele ce țin de adaptarea modului de comunicare interumană la posibilitățile unei rețele informatice nu sunt dintre cele mai ușoare, iar articolul de față, primul dintr-o serie pe această temă, va căuta să contureze maniera de înțelegere și de integrare a acestor instrumente informatizate, în viața unui creștin care dorește să le vorbească semenilor săi despre Hristos.

O adaptare necesară

Schițarea acestor realități ne conduce la necesitatea revizuirii modului nostru tradițional de a gândi comunicarea umană. Astfel, datorită noii infrastructurii informatizate, vom asista la următoarele fenomene:

1. Distanțele nu vor mai conta din punctul de vedere al comunicării.

2. Durata pentru luarea diferitelor decizii va fi scurtată.

De aceea impactul asupra psihologiei individuale și de grup va fi deosebit de puternic, schimbând profund modul de a comunica, dar de multe ori și gândirea. În acest context, vom fi forțați să utilizăm mijloace tehnologice dintre cele mai sofisticate pentru aproape toate lucrurile ce țin de mediul în care trăim.

Cu titlul de exemplu, putem să ne gândim la facilitățile de poșta electronică, publicații multimedia, televiziune interactivă etc., care anunță, într-un mod destul de palid, revoluția tehnologică informatizată de la începutul viitorului mileniu. Astfel, tot ceea ce ține de sfera serviciilor

și de comunicații se va modifica drastic în următoarele decenii.

Prin urmare, va trebui să știm să ne adaptăm, într-un mod înțelept, la aceste mutații tehnologice și sociale, astfel încât să ne putem servi de mijloace tehnice informatizate, fără a ne fi alterată identitatea noastră individuală și de grup și în special fără a ne abate de la misiunea încredințată nouă de Hristos, de a fi lumini într-o lume fie ea și informatizată.

Informatizarea, un pericol pentru Evanghelie?

Multe persoane aruncă vina slabei influențe creștine din culturile tehnocratice pe seama stilului de viață urban și a tehnologiei care stă la baza acesteia. Vom încerca însă să ne lămurim dacă temerile în fața noii tehnologii informatice au sau nu sens, mai ales când ne gândim la răspândirea Evangheliei și a cunoașterii de Dumnezeu.

Deși temeri asemănătoare au fost emise în dreptul radioului și televiziunii, atunci când acestea și-au făcut simțită prezența, experiența ulterioară a demonstrat faptul că mijlocul tehnic este neutru din punct de vedere spiritual.

Ceea ce conferă o anumită coloratură spirituală utilizării tehnologiilor moderne de comunicație nu este datorat obiectului tehnic propriu-zis: radio, televizor, sistem de transmisiune etc., ci programului care este urmărit, audiat, vizualizat.

Extrapolând această aserțiune, ne putem aștepta ca același lucru să se constate și în cazul rețelei Internet, care, așa cum am amintit, anunță evoluția modului de comunicare interumană în viitorul nu tocmai depărtat.

Problema pericolului rezidă, deci, în contextul culturii informatizate, doar la capitolul programe, mijlocul tehnic neavând nimic de-a face cu informația ce este vehiculată prin intermediul său. Deci, informatizarea ca atare nu are cum să prezinte vreun pericol pentru Evanghelie, decât în măsura în care noi nu vom ști să utilizăm acest context într-o manieră inteligentă și, nu în ultimul rând, inspirată de Dumnezeu.

Iar aici va trebui să învățăm din mers și adaptându-ne ca formă și

ca metodă, fără a ne pierde spiritualitatea mesajului, acesta fiind, în cele din urmă, cu adevărat un test pentru vitalitatea noastră morală!

Ce este Internetul?

În primul rând, reluând ideea de fond a articolului, atunci când ne referim la Internet, putem să vedem apărând sub formă latentă infrastructura informatică a viitorului nu tocmai îndepărtat. Din această cauză, fenomenul Internet are o dinamică de creștere explozivă, atât cantitativ, prin sporirea neașteptat de mare a numărului de utilizatori, cât și calitativ, prin diversificarea permanentă a tipurilor de servicii oferite.

Strict vorbind, pe baza acestei rețele informative pot fi vehiculate: texte, sunete, imagini, adică multimedia, într-o varietate complexă, putând fi accesate la distanță puncte din orice parte a rețelei. De aceea, putem să definim Internetul ca fiind „un mijloc de comunicare interactivă la distanță, între diferiți utilizatori ai rețelei, permițându-se accesul la diferitele baze de date, dispuse pe suprafața întregului glob pământesc”.

Deși putem să fim copleșiți la un prim contact cu acest mediu de comunicare, totuși, datorită interfețelor grafice intuitive, interacțiunea cu rețeaua va fi destul de ușor de înțeles, iar efectul captivant va fi imediat. De aceea va trebui să fim atenți la capitolul stăpânirii acestor sisteme informatice!

Evanghelia prin Internet?

Răspunsul este obligatoriu: Da! Putem menționa că deja există o prezență activă a tuturor bisericilor și denominațiilor religioase pe Internet, iar posibilitățile de contactare sunt deosebit de rapide. În acest mod pot fi obținute informații legate de orice curent religios, doar prin simpla consultare a unui „site” (engl.: „loc”).

„Site”-ul constituie elementul de bază pentru localizarea unei surse de informații pe Internet, iar în cadrul lui pot fi organizate diferite servicii accesibile prin intermediul tehnicii hipermedia, care permite un acces diferențiat în funcție de preferințele și dorințele utilizatoru-

lui. Astfel, se pot organiza cursuri biblice prin Internet, se pot distribui materiale cu un caracter religios și mai ales se poate lua legătura cu oameni din diferitele puncte ale planetei, utilizând facilitățile de poșta electronică.

Cu alte cuvinte, Internetul pune la dispoziția unui creștin autentic mijloacele ideale de a lua rapid contactul, în mod direct, cu persoane de pe cuprinsul întregului glob pământesc, pe care poate nu-i cunoaștem la început, dar sunt sau pot deveni interesați de mesajul Evangheliei.

În rest nimic tehnic, totul depinzând, ca și în cazul programelor de radio și televiziune, de ceea ce se comunică și deci de condiția spirituală a celui care dorește să-și ajute semenii, da, chiar și prin Internet!

Însă despre aspectele mai tehnice în utilizarea Internetului pentru răspândirea Evangheliei, vom discuta într-un număr viitor.

În orice caz, pentru noi, „care ne temem mai mult de Dumnezeu decât de oameni”, nu trebuie să ne îngrijoreze Internetul ca atare, ci condiția noastră spirituală, care reflectă de fapt legătura pe care trebuie să o avem cu Mântuitorul nostru Hristos. Iar mai departe: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul!” (Mat. 24,14). Internetul este un mijloc ideal pentru aceasta!

„Grupul pentru Internet”, constituit din mai multe persoane doritoare să-L facă cunoscut pe Domnul Hristos și Evanghelia Sa prin Internet, lansează chemarea tuturor celor care au idei, sugestii sau chiar proiecte proprii de această natură și care vor să sprijine acest efort nobil, să ne scrie pe adresa redacției, iar dacă au acces pe Internet, vor putea să ne contacteze direct, după cum urmează: Octavian Lupu: octavianaco.cnscc.ro

Octavian Lupu este cercetător științific la Institutul Național de Studii și Cercetări în Comunicații, activând ca șef de proiect în domeniul managementului rețelelor de telecomunicații. Preocuparea sa extraprofesională este de a explora modalități practice de utilizare a infrastructurii moderne, pentru a putea adresa mesajul Evangheliei lumii în care trăim.

Cum se poartă adventiștii?

Astăzi aș dori să vorbim puțin despre stilul de viață. Nu se poate să nu vă aduceți aminte că, atunci când ați intrat pentru prima dată într-o biserică adventistă, ați fost frapat de îmbrăcăminte și de pieptănătura participanților. Totul era neverosimil de sobru. (Nu întotdeauna se întâmplă așa. Uneori vizitatorii, obișnuiți cu prezența în biserici numai a femeilor în vârstă, îmbrăcate în negru, sunt surprinși de aerul prea modern al adunărilor adventiste.) Cu coada ochiului i-ați examinat pe cei din preajmă și ați mai observat, la cei despre care știați că sunt adventiști: absența bijuteriilor, mânuirea cu atenție, dar cu destulă repeziune, a Bibliei, privirile îndreptate aproape fără excepție către pupitrul de unde se vorbea, confirmarea ocazională a vorbitorului prin mișcări de aprobare ale capului, iar la rugăciune, marcarea unor anumite momente prin cuvântul „Amin”, rostit aproape în cor. Alte zeci și zeci de observații aproape că au eclipsat ceea ce se rostea din față, mai ales că se folosea un limbaj aproape de neînțeles.

Dacă sunteți o fire independentă, pentru ocazia următoare când ați participat, v-ați îmbrăcat mai extravagant decât de obicei, v-ați machiat mai abundent și ați folosit toate bijuteriile casei. Însă dacă ați vrut să faceți pe placul noilor voștri prieteni, în ziua aceea nu ați fumat, v-ați scos cerceii și, în timpul cântării publice, ați căutat cu privirea o cârticică de imnuri și v-ați străduit din răspuț să prindeți șerpuirile melodiei și să ghiciți pauzele de respirație. Dar cum a doua zi dimineața ați fost prea grăbită la plecarea la serviciu, ați uitat să vă puneți cerceii. Colegele au observat imediat și v-au interogat cu maliție: „Cum, dragă, te-ai făcut adventistă?”

Se pare că, pentru mulți care privesc din afară, credința adventistă constă în principal într-un șir de restricții și reguli care guvernează fiecare amănunt al vieții, mai ales la biserică. Înainte de a înțelege exact de ce, te simți vinovat dacă ai uitat să împrenezi mâinile la rugăciune sau dacă cineva te-a surprins cu ochii deschiși. În seara Sabatului în care vorbitorul coborâse fulgerele de pe Sinai împotriva televizorului, ai luat o hotărâre neclintită să vinzi aparatul. Dar, trecând pe la familia adventistă cea mai apropiată, ca să întrebi la ce oră se pomeste duminică distribuirea invitațiilor pentru următorul program misionar, ești șocat să-i descoperi pe toți absorbiți de ecran, discutând cu aprindere ce s-o fi întâmplat cu eroii serialului în fragmentul pierdut din cauza orei târzii la care apune soarele.

De la dispoziția inițială necondiționată de a vă conforma tuturor acestor reguli, ați ajuns, poate, să vă îndoiiți că ele sunt, la urma urmei, chiar așa de importante. De la impresia că ați înțeles foarte bine regulile și că nici nu sunt prea grele, ați trecut la confuzie și descurajare - cine se poate descurca în acest hățș?

Poate că s-au adăugat și rușinea de a fi așa de diferit de vechii prieteni, respingerea lor în urma

modului de viață atât de diferit pe care l-ați adoptat, în același timp cu nesiguranța acceptării în noul cerc de cunoșcuți.

Deci, cum ar trebui să arate un creștin? Cum ar trebui să se poarte? Vă rog să nu vă așteptați aici la un set de porunci și reguli. Biserica adventistă nu vă prescrie ce trebuie să mâncați, cum să vă îmbrăcați și ce să faceți în timpul liber. Adventismul este în primul rând o relație vie cu Domnul Isus. Iubirea față de El schimbă viața. Cu cât suntem mai convinși de apropiata Sa revenire, cu atât mai serios ne vom concentra asupra dimensiunii spirituale a vieții noastre.

Dar iată câteva criterii de orientare. Să începem cu textul din 1 Samuel 16,7. În fața unei alegeri dificile, profetul Samuel a făcut ceea ce ar face cei mai mulți dintre noi: s-a lăst condus de înfățișarea fizică. Dar Dumnezeu l-a învățat o lecție importantă: „Domnul nu Se uită la ceea ce Se uită omul; omul se uită la ce izbește ochii, dar Domnul Se uită la inimă”. Ceea ce este esențial este în interior. Acolo își aștește Dumnezeu privirea. Tot acolo Își concentrează El și lucrarea de renaștere spirituală.

Dar aici este și un alt adevăr pe care Dumnezeu i l-a spus lui Samuel. Trebuie să-l recunoaștem și pe acesta: „Omul se uită la ceea ce izbește ochii”. Și noi facem astăzi la fel. Și voi, și eu o facem. Îi judecăm pe oameni după cum arată.

Și ceilalți o fac. Toți cei care nu trăiesc o viață creștină. Toți împotrivorii. Ei examinează cu atenție viața noastră. Ei evaluează seriozitatea creștinismului nostru după ceea ce văd. Poate veți spune că nu este corect. Dar așa se întâmplă. Omul se uită la înfățișare.

Deci, ce ar trebui să vadă? Vreau să vă îndrept atenția și să vă încurajez să studiați cu atenție câteva declarații oficiale ale bisericii în domeniul stilului de viață. Mai întâi, din *Punctele fundamentale de credință*, studiați punctul numărul 21:

„Comportamentul creștin”. El este însoțit și de texte biblice principale în acest domeniu și este dezvoltat în cartea *Adventiștii de Ziua a Șaptea cred...* (pag. 426-449). Următorul pas: examinați capitolul 12, „Standardele viețuirii creștine”, din *Manualul bisericii* (ediția 1994, pag. 206-225). De asemenea, puteți citi Declarația cu privire la standardele creștine în domeniul îmbrăcămintii și al înfățișării personale (*Curierul Adventist*, ian. 1996, pag. 6).

Aveți acum un tablou mai cuprinzător al rezultatelor unei vieți trăite ca în prezența lui Dumnezeu. Deși este important să vă asemănați cu prietenii dv. adventiști, este mult mai bine să nu copiați pe nimeni, ci să urmați cu atenție schimbarea care vine din interior. Nu mergeți mai departe decât ceea ce înțelegeți. Nu vă dați înapoi de la ce ați acceptat cu mintea, chiar dacă se cere un sacrificiu.

Ați vrea să împărtășiți cu ceilalți cititori drumul pe care l-ați parcurs, luptele, biruințele sau frământările dv. în aceste domenii? Pagina aceasta vă așteaptă! (Adrian Bocdneanu)

BUN VENIT ÎN FAMILIE

În prezența tainei

Noi credem că există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane coexistând din veșnicie. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, atotcunoscător, mai presus de toate și pretutindeni prezent. El este infinit și mai presus de înțelegerea omenească, dar cunoscut prin faptul că S-a descoperit pe Sine. El este pentru totdeauna vrednic de închinare, adorare și slujire de către întreaga creațiune. (Deut. 6; Mat. 28,19; 2 Cor. 13,14; Efes. 4,4-6; 1 Petru 1,2; 1 Tim. 1,17; Apoc. 14,7)

Puncte fundamentale, 2

Blasfemie. Politeism. Indiferență. Chiar și numai acestea rezumă reacția istorică față de doctrina despre Trinitate. Cu toate acestea, credința că „există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate a trei Persoane coexistând din veșnicie” (*Manualul bisericii*, ed. 1994, pag. 16) este fundamentală ca să înțelegem și să trăim experiența mântuirii. Domnul Isus este Cel care a spus aceasta. Și Biblia o spune.

Să începem cu Noul Testament. Când a anunțat-o pe Maria că fusese aleasă pentru a fi mama Răscumpărătorului promis, îngerul a asigurat-o că întreaga Dumnezeire era implicată în planul acesta: „Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1,35). Acest text prezintă în mod clar trei Persoane ale Dumnezeirii. Îngerul vorbește despre Cel Prea Înalt, despre Fiul și despre Duhul Sfânt. Pavel vorbește despre Dumnezeu, care ne-a dat pe Fiul și pe Duhul Sfânt (Gal. 4,4-6). De asemenea, Ioan Botezătorul a predicat despre Dumnezeu, despre Domnul Hristos și despre Duhul Sfânt (Mat. 3,9-11).

Domnul Isus a fost pe deplin conștient de cele trei Persoane ale Dumnezeirii și de relația strânsă dintre Ele. De când era copil, Îl numea pe Dumnezeu Tatăl Său. El a afirmat că este egal cu Tatăl: că poate să ierte păcatele și, asemenea Tatălui, are putere ca să judece. El a spus: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10,30), afirmându-și astfel atât distincția față de Dumnezeu, cât și egalitatea cu El. Domnul Isus a vorbit, de asemenea, despre personalitatea distinctă a Duhului Sfânt (vezi Ioan cap. 14-16).

Evangheliile niciodată nu aduc în discuție felul în care cele trei Persoane divine sunt distincte și totuși una. Inspirația doar declară lucrul acesta. Ea arată că Ele sunt unite în iubirea față de omenirea căzută și în efortul de a-i răscumpăra pe oameni din păcat (vezi Ioan 16,13-15).

Biserica apostolică a învățat, a botezat și a făcut ucenici în Numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Apostolii nu s-ar fi gândit cătuși de puțin că formula pe care o rosteau când botezau sau binecuvântarea pe care o adresau bisericilor în Numele celor trei Persoane (vezi Matei 28,18; 2 Cor. 13,14) exprimă vreo tendință spre recunoașterea mai multor „dumnezei”. Într-adevăr, ei erau siguri că, pentru creștini, „nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile, și prin El și noi” (1 Cor. 8,5,6).

Sublinierea unicității lui Dumnezeu din Noul Testament nu se deosebește de cea din Vechiul Testament, care spune astfel: „Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeu nostru este singurul Domn” (Deut. 6,4). Acest adevăr fundamental pentru credința biblică stă la baza celei dintâi dintre Cele Zece Porunci (vezi Exod 20,2,3). Vechiul Testament vorbește uneori despre Dumnezeu la plural. Genesa 1,26 spune astfel: „Apoi Dumnezeu a zis: 'Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră'”. Expresia „să facem” - formă de plural - nu exprimă onoarea, ci mai degrabă pluralitatea persoanelor. Numele ebraic al lui Dumnezeu, folosit aici, este *Elohim*, un plural. Cu toate acestea, accentul se pune pe unitate, sugerată prin faptul că după *Elohim* urmează totdeauna un verb la singular.

Astfel, întreaga Dumnezeire (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt) a luat parte activă la Creațiune și la răscumpărare. Prezența celor trei Persoane divine la botezul Domnului Isus (Mat. 3,16,17) înseamnă că întreaga Dumnezeire Și-a investit iubirea și energia pentru a-i mântui pe oameni. În Nazaret, unde Și-a anunțat misiunea mesianică, Domnul Isus a arătat că Duhul Sfânt, Dumnezeu și El Însuși iau parte împreună la această misiune. În discuția Sa cu Nicodim, Domnul Isus nu numai că a vorbit despre nașterea din nou prin Duhul Sfânt, dar a spus și cum este ea posibilă: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,5,16).

Așa că avem „trei Persoane vii în Treimea din cer... Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt” (*Evangelism*, pag. 615). Și totuși Dumnezeu este unul singur. Apostolii nu puteau spune „Dumnezeu”, fără ca în același timp să se gândească la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Domnul Hristos și Duhul Sfânt aveau toate atribuțiile și puterile divine. Ellen White spune că Domnul Hristos și Tatăl sunt „una în natură, în caracter și în scop” (*Patriarhi și profeți*, pag. 16), dar „nu

Doctrina despre Trinitate

ca persoană" (*Mărturii*, vol. 8, pag. 268). Tot astfel, Duhul Sfânt este „o persoană, așa cum Dumnezeu este o persoană” (*Evangelism*, pag. 616). Doctrina despre Trinitate este în mod clar o învățătură biblică. Dar ce înseamnă aceasta în viața noastră creștină?

Implicații ale doctrinei

1. *Doctrina despre Trinitate ne ajută să apreciem mântuirea noastră.* De la începutul până la sfârșitul Bibliei este redată istoria mântuirii, în care în treaga Dumnezeire Se luptă cu forțele răului, în ceea ce numim „marea luptă”. Păcatul este atât de grav, încât una dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii a fost trimisă ca să răscumpere lumea. Ellen White spune astfel: „Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 634). Datorită biruinței câștigate la cruce, Duhul Sfânt convinge inima oamenilor „în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16,8) și îi sfințește pe cei care vor să primească sângele Domnului Isus.

2. *Ne învață ce înseamnă iubirea.* Ca să existe iubirea, este necesar să fie cel puțin două persoane: un soț și o soție, o mamă și un copil, un tată și un fiu risipitor. În legământul căsătoriei, iubirea ideală creează o unitate între cei doi și totuși îi permite fiecăruia să acționeze ca persoană distinctă. Atâta timp cât se întâmplă așa, se păstrează unitatea conjugală. Dacă „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4,16), iar dragostea nu poate exista singură, atunci „pluralitatea” din cadrul Dumnezeirii rezultă ca un fapt logic. În cadrul Dumnezeirii există o relație de iubire, iar unde există adevărată iubire, nu poate exista dezbinare. Deosebire da, însă nu dezbinare.

Relația din cadrul Dumnezeirii nu arată nici ca o structură ierarhică. Domnul Isus a spus că „Tatăl este mai mare” decât El Însuși (Ioan 14,28) și că Tatăl I-a trimis atât pe El, cât și pe Duhul Sfânt (Ioan 8,42; 14,25). Totuși, aceste afirmații nu trebuie luate ca dovadă a unei ierarhii sau a unei clasificări în ordinea gradelor a Persoanelor din cadrul Trinității. Adevărul este că fiecare Persoană din cadrul Dumnezeirii practică reciprocitatea și este dispusă să îndeplinească răspunderi pentru împlinirea scopului lor comun. Unde este iubire, nu există nici ierarhie, nici concurență, ci doar o relație autentică, bazată pe iubire, care îi obligă pe parteneri să îndeplinească scopurile pentru care au încheiat legământul. Acel legământ a însemnat crucea, iar crucea este cea care pune capăt marii lupte, în favoarea lui Dumnezeu.

3. *Ne arată ce înseamnă părtașia și unitatea.* „Una în natură, în caracter și în scop”, „dar nu ca persoană” - așa descrie Ellen White cele trei Persoane ale Dumnezeirii. Părtașia Lor este caracterizată de armonia desăvârșită. O armonie asemănătoare trebuia să se vadă și în viața omului. Trinitatea ne arată că, deși suntem atât de diferiți, suntem făcuți să trăim ca o familie, așa cum cele trei Persoane ale Dumnezeirii trăiesc în armonie, în dragoste și în unitate.

4. *Ne arată că avem de făcut o lucrare.* Fiecare dintre Persoanele divine este angajată în mod absolut față de lucrarea Lor comună. Trei Persoane, da; dar un singur Dumnezeu, una în natură, în scop și în misiune. La Creațiune, cu ocazia Exodului, a rostirii legământului și a poruncilor, la înființarea sanctuarului, în exilul și în întoarcerea poporului ales, în umiliția și înălțarea Domnului Isus, la Cincizecime și în înaintarea Împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ, Trinitatea a fost și este la lucru.

Mandatul dat de Domnul Isus, de a merge în toată lumea, este mai mult decât o chemare ca să vestim Evanghelia. Este o invitație ca să ne unim cu Trinitatea în ducerea până la capăt a marii lupte. Așa cum Tatăl a trimis pe Fiul și pe Duhul Sfânt, tot așa ne trimite și Fiul pe noi, ca să terminăm lucrarea începută la cruce. Această lucrare nu trebuie făcută de unul singur, în competiție unii cu alții, prin revendicarea de puteri ierarhice sau prin patimi politice. Trebuie să fie făcută în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt. Zelul, bunăvoința, supunerea, reciprocitatea, unitatea, cooperarea, părtașia, dragostea, misiunea - acestea și alte aspecte care caracterizează acțiunile Dumnezeirii pot să devină uneltele noastre de împuternicire divină, doar dacă Îi permitem din toată inima lui Dumnezeu - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt - să ia viața noastră pe deplin în stăpânire.

Alegeți răspunsurile corecte:

1. Expresiile sinonime „Trinitate”, „Treimea divină”, „Sfânta Treime”:

- a. se găsesc în Biblie și au fost deseori folosite de Domnul Hristos.
- b. se referă la cele trei Persoane divine - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt.
- c. reprezintă un simbol absolut mistic.

2. În esență, doctrina despre Trinitate:

- a. înseamnă că, deși Dumnezeu este unul singur, există trei Persoane divine despre care vorbește Biblia, care sunt „una în natură, în caracter și în scop”, dar „nu ca persoană”.
- b. este o învățătură comună a Vechiului Testament și a Noului Testament.
- c. este unul dintre adevărurile biblice fundamentale, care îi unesc pe majoritatea creștinilor, și a fost transmisă fără întrerupere, din primele zile ale creștinismului.

3. În relațiile dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt:

- a. există o ierarhizare strictă, în ordinea gradelor, a celor trei Persoane divine; fiecare dintre Ele are un domeniu personal de activitate, în care nu Se amestecă celelalte.
- b. a fost stabilită câte o eră, sau dispensațiune, în care Persoanele divine exercită pe rând funcția supremă de conducere a universului și a istoriei omenirii.
- c. descoperim cea mai înaltă concepție despre iubire, bunăvoință, supunere, reciprocitate, unitate, cooperare, părtașie și angajament față de misiunea comună.

4. Armonia care există între cele trei Persoane ale Dumnezeirii:

- a. presupune contopirea voinței lor.
- b. constituie un model pentru relațiile dintre oameni - în familie, în biserică etc.
- c. decurge din principiul esențial care definește caracterul lui Dumnezeu - iubirea.

Răspunsuri corecte:

1. b; 2. a, b, c; 3. c; 4. b, c.

Nu avem a ne teme de nimic... (2)

Alți pionieri de seamă

In afară de Joseph Bates, James și Ellen White, cei trei întemeietori ai adventismului de ziua a șaptea, au fost și alți pionieri adventiști care au contribuit mult la această mișcare. Marii patriarhi, precum J.N. Andrews, G.I. Butler, S.N. Haskell, J.N. Loughborough și Uriah Smith, au fost cu toții foarte tineri când au ajuns conducători în adventism. Entuziasmul tineresc și energia acestor oameni consacrați au deschis pentru mișcarea adventă calea spre o creștere fără precedent.

Uriah Smith (1832-1903). După Ellen White, durata slujirii și a influenței lui Uriah Smith în biserica adventistă a fost fără egal. În 1855, la 23 de ani, Smith a devenit editorul revistei *Review and Herald*, ocupând acest post, cu intermitențe, timp de peste patruzeci de ani. Stilul său fluent de scriere și marea diversitate de subiecte care îl preocupau l-au condus să se ocupe de marile teme teologice, sociale și politice care au confruntat biserica adventistă în timpul vieții sale. Era foarte respectat în întreaga comunitate adventistă, datorită cinstei și dorinței sale de a lua poziție în favoarea principiilor în care credea. Smith a publicat și un număr de cărți care au influențat profund gândirea adventistă, printre cele mai cunoscute fiind comentariile sale asupra cărților Daniel și Apocalipsa.

Hiram Edson (1806-1882). În istoria adventistă, Edson este, înainte de toate, omul care a oferit prima interpretare biblică a marii dezamăgiri. Cu toate că Domnul nu a revenit în 1844, el nu putea concepe că „Biblia s-a dovedit a fi greșită”. „Experiența mea privind revenirea Domnului a fost cea mai bogată și cea mai strălucitoare din întreaga mea viață creștină”, a spus el. După multă rugăciune, în timp ce trecea prin lanul său de porumb, Edson a primit o convingere irezistibilă că expresia

Milleriții și primii adventiști de ziua a șaptea veneau din grupări divergente doctrinale și care aveau păreri surprinzător de diverse în ce privește conducerea bisericii. Ca și primii creștini din Noul Testament, ei au fost uniți printr-o experiență comună cu Duhul Sfânt. Trăsăturile de caracter care au rezultat din această experiență comună sunt aceleași atribute de care adventiștii și toți oamenii lui Dumnezeu au atât de mare nevoie astăzi. Gândindu-ne la următoarele zece caracteristici ale pionierilor noștri, să ne aducem aminte că nu avem a ne teme de nimic cu privire la viitor, decât de a uita calea pe care Și-a condus Dumnezeu poporul în trecut.

Cinstea. Pentru a se convinge de ceea ce spune Biblia cu adevărat, primii adventiști au căutat răspunsuri oneste. Erau deschiși față de adevărurile noi și aveau integritatea să apere principiile în care credeau.

Independența. Primii pionieri adventiști nu erau înclinați spre conformism. Ei au respins formulările doctrinale rigide și presiunile sociale și aveau un respect sănătos și toleranță pentru deosebirile personale.

Umilința. După marea dezamăgire, adventiștii care și-au păstrat credința în Domnul Hristos au ajuns la o nouă și mai adâncă înțelegere a umilinței. Ei au învățat că Dumnezeu i-a pregătit deseori pe oamenii Săi în școala suferinței și a umilinței.

Umplerea cu Duhul Sfânt. Primii adventiști au încurajat rugăciunea și studiul Bibliei. Ei au trăit într-o dependență totală de Duhul Sfânt și, ca rezultat, au primit revărsarea Duhului Sfânt.

Tineretea. Primii adventiști nu au făcut discriminări împotriva tinerilor, când și-au ales conducătorii la cel mai înalt

„curățirea sanctuarului”, din Daniel 8,14, nu se referă la a doua venire a Domnului Hristos, ci la faptul că El Și-a început faza finală a judecății în Locul Prea Sfânt, din sanctuarul din cer. Pe măsură ce primii adventiști au cercetat Scripturile cu rugăciune, pentru a evalua această interpretare, au fost convingși că Dumnezeu adusese la existență redesteptarea millerită, ca să atragă atenția la o solie specială din Evanghelie, care trebuie vestită de poporul Său la sfârșitul timpului. Această solie, cunoscută ca fiind întreita solie îngerească din Apocalipsa 14,6-12, este o doctrină fundamentală a Bisericii Adventiste. Pentru a ajuta la răspândirea soliei advente, Edson și-a vândut fermele și a donat câștigul pentru cauza Domnului Hristos.

John Byington (1798-1887), asemenea lui Edson, a ieșit din biserica metodistă ca să primească solia adventă. Fiind cel mai în vârstă dintre primii pionieri adventiști, i se spunea, cu afecțiune, „Father Byington” (aprox. „Taica Byington”). El semăna cu Edson și prin spiritul de generozitate. Byington nu numai că a condus servicii divine în Sabat, la el acasă, timp de trei ani, dar, când locuința a ajuns neîncăpătoare pentru numărul mare de credincioși, a donat terenul și a ridicat prima casă de rugăciune a bisericii adventiste. El a ajutat la înființarea primei Școli de Sabat adventiste și a primei școli a bisericii.

Însă Byington este cunoscut cel mai bine pentru că a fost primul președinte al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Este o cinste faptul că Biserica Adventistă și-a ales ca prim conducător la cel mai înalt nivel un om care a exemplificat atât de mult spiritul de serv umil al Domnului Hristos. Byington era un prieten al celor fără prieteni, un om care se îngrijea de cei săraci și dezmoșteniți. Byington a fost un om care a reprezentat spiritul adventismului primar.

nivel. Nouă dintre cei paisprezece pionieri de seamă aveau mai puțin de 23 de ani când au început să își facă simțită influența în cadrul mișcării.

Deschiderea spre toate popoarele. Începutul adventismului de ziua a șaptea a fost marcat de o proclamare nediscriminatorie a Evangheliei la toate popoarele, rasele și culturile.

Credincioșia. Pionierii noștri au fost oameni extraordinari de curajoși. Credința lor în Dumnezeu i-a condus să-și asume riscuri care deseori i-au expus la pericole personale sau i-au adus în situația de a fi respinși de familie, de prieteni și de patroni.

Orientare spre reformă. Primilor adventiști nu le-a fost frică să susțină activ și să ia inițiativa în reforma sanitară, în eliberarea sclavilor, în interzicerea vânzării băuturilor alcoolice. Prin aceasta, conducătorii bisericii și-au asumat, uneori, chiar riscul nesupuneri civile.

Sacrificiul de sine. Primii adventiști erau lucrători harnici și energici, care și-au dăruit atât timpul, cât și banii ca să răspândească solia Evangheliei Domnului Hristos pentru timpul sfârșitului. Ei au trăit simplu și s-au consacrat pe deplin cauzei Domnului Hristos, iar Dumnezeu adăuga în fiecare zi la biserica pe toți cei care urmau să fie mântuiți.

Orientare spre misiune. Pionierii au avut totdeauna în fața lor misiunea bisericii de a răspândi toate învățăturile Domnului Hristos, până la cele mai îndepărtate locuri de pe glob. Pentru acest motiv, au înființat un program de acțiuni misionare încă de la începutul istoriei bisericii.

Intervenția – răspunsul la violența în familie!

In articolul precedent, am discutat cele trei faze din *ciclul* violenței în familie. Dacă nu ne dăm seama de acest ciclu și privim ca spectatori, putem fi amorțiți într-o siguranță falsă, a lipsei de acțiune.

Putem fi ispitiți să credem că violența din partea unui membru al familiei contra altuia este întâmplătoare ori este rezultatul irascibilității; sau că victimele au făcut ceva rău și „au căutat-o“.

Totuși, când înțelegem ciclul acesta, gândim și acționăm diferit. Fără intervenția unei persoane din afara familiei, violența va lua amploare, în loc să scadă. Va ajunge de o gravitate din ce în ce mai mare, în loc să scadă în intensitate. Este nevoie ca persoane iubitoare - care sunt în primul rând creștini consacrați - să ajute la oprirea violenței.

În acest articol doresc să subliniez faptul că, în afară de *ciclul* violenței, trebuie să fim conștienți și de *spirala* violenței în familie.

Ciclul violenței nu este independent și nu dispare de la sine în timp. Cercetările demonstrează clar că există o legătură între generații. Cu alte cuvinte, tiparul violenței se transmite de la o familie la alta. Uneori, istoria violenței în familie merge înapoi cu câteva generații. Abuzurile pot fi emoționale, fizice, sexuale sau combinații ale acestora.

Agresorii au fost crescuți în familii în care ei înșiși au fost agresati sau în care, adesea, au fost martori la abuzuri comise asupra altor membri ai familiei. Abuzul și violența sunt răspunsul obișnuit, curent, la dezamăgire, mânie, stres, la sentimente de neputință și de slabă autoapreciere.

Alberta Mazat

Copiii care cresc în aceste familii urăsc mediul acesta. Cu toate acestea, când își întemeiază propriul lor cămin, există o tendință puternică de a urma același model. Violența a fost modelul lor. Ei n-au învățat să răspundă altfel. Și astfel violența crește sub formă de *spirala* de la o generație la alta.

Ce ne învață comportamentul violent

Consecințele violenței în familie sunt întinse și distructive. Mulți copii vor crește nefiind în stare să creeze relații durabile și care să le aducă mulțumire. Alții vor manifesta disfuncții în viața conjugală și probleme de sexualitate (inclusiv promiscuitate și prostituție). Alții vor avea suferințe mintale și fizice, intenții sau încercări de sinucidere și, în unele cazuri, de omor.

Spirala violenței ia amploare de la o generație la alta, pentru că fiecare copil care crește în această familie este afectat de virusul acesta. Numărul persoanelor afec-

tate crește pe măsură ce fiecare generație ajunge la maturitate și întemeiază noi familii, în care abuzul și violența sunt o obișnuință. Spirala este ajutată și promovată de alte împrejurări, între care:

Faptul că violența e glorificată de către mass-media și este descrisă în scop recreativ.

Educația necorespunzătoare a părinților, adică multe mame și mulți tați nu știu să-și exprime neplăcerea și să pedepsească altfel decât lovindu-se unul pe altul și lovindu-i pe copii.

Lipsa de comuniune într-o lume în care familiile care se mută des nu au ocazia să formeze legături strânse și iubitoare cu vecinii. Legăturile cu vecinii nu numai că reduc stresul, dar tind și să promoveze responsabilitatea.

Am putea adăuga faptul că *drogurile și alcoolismul* contribuie la violența în familie, prin faptul că elimină reținerea care ar putea opri uneori violența. În realitate însă, violența prosperă și în lipsa abuzului de substanțe chimice.

Cum putem opri ciclul violenței?

Ciclul violenței poate fi oprit. Însă, pentru aceasta, este nevoie de cunoștințe și de putere pe care o familie, singură, nu le posedă.

Tradiția socială de a nu ne amesteca în chestiuni familiale poate că nu deranjează, când într-o familie lucrurile merg bine. Dar atunci când sunt prezente bătaia și abuzurile, neintervenția contribuie la izolarea victimei și la protejarea agresorului.

Neintervenția este o cale prin care scuzăm

Figura 1: Ciclul violenței

abuzurile. Mesajul pe care îl primește agresorul (când abuzurile sunt cunoscute, dar nu se face nimic pentru a fi oprite) este că purtarea sa nu e chiar atât de gravă.

Dacă ne gândim că oprirea ciclului violenței va pune capăt efectului creșterii ei sub formă de spirală, ne dăm seama cât de importante sunt eforturile stăruitoare de a elimina abuzurile și bătaia din familiile noastre.

Cum putem opri ciclul violenței? Să privim pe scurt căile specifice prin care se poate interveni.

• **Intervenția în prima fază, de acumulare a tensiunii**

Educația este vitală.

Educația despre ce înseamnă abuzul și cum le afectează atât pe victime, cât și pe autori îi poate ajuta pe membrii familiei să înțeleagă ce se întâmplă.

Trebuie să ne opunem negării și minimalizării. Terapia poate ajuta o persoană abuzivă să-și recunoască și să-și dea seama de nevoia de stăpânire de sine. De asemenea, trebuie ca agresorul să-și admită întreaga răspundere pentru violență; aceasta nu poate fi pusă pe seama victimei.

O persoană abuzivă trebuie să învețe să aleagă un comportament neviolent.

Victima trebuie să învețe că, dacă primește ajutor și acționează contra agresorului, aceasta nu înseamnă că „destrămă familia”, ci face un pas esențial spre vindecarea unei familii care este deja destrămată!

Educația nu trebuie limitată doar la principalii actori din această dramă (înșiși membrii familiei). Bisericele, școlile și alte colectivități trebuie să aibă programe care să-i prevină pe toți de acest rău, deoarece violența în familie se întâlnește între oameni din toate categoriile sociale, indiferent de starea economică, rasa, religia, educația sau rangul lor.

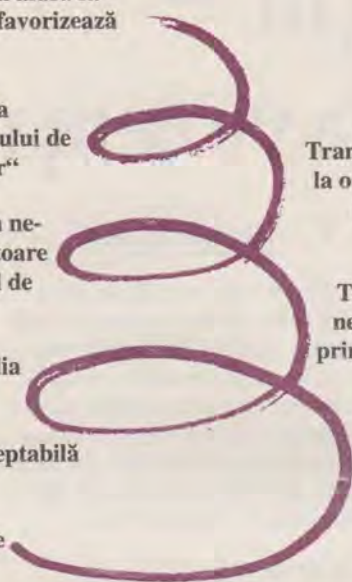
Influențe din afara familiei, care favorizează violența

• **Înțelegerea greșită a rolului de „conducător”**

• **Pregătirea necorespunzătoare pentru rolul de părinte**

• **Mass-media prezintă violența ca fiind acceptabilă**

• **Abuzul de substanțe chimice**

Transmiterea de la o generație la următoarea

Transmiterea neîmpiedicată prin intervenție

Transmiterea în spirale din ce în ce mai mari

Figura 2: Spirala violenței

• **Intervenția în a doua fază, a violenței**

Este esențial ajutorul din afara familiei. Victimei trebuie să i se asigure un loc de refugiu și tot sprijinul pe care îl pot oferi diferitele colectivități sau organizații sociale, bisericile și prietenii.

Actul violent trebuie să fie adus la cunoștința autorităților competente. Poliția, personalul medical, preoții sau pastorii, profesorii, prietenii - toți trebuie să simtă că au obligația morală să admită existența violenței și să n-o acopere.

Abuzul nu se oprește de la sine. O persoană oficială sau altcineva trebuie să-i spună agresorului, cu autoritate: „Oprește-te! Noi nu-ți vom permite să te porți așa!”

Victimele trebuie să fie îndemnate să plece și să nu se întoarcă (acasă) până când cineva bine informat și cu autoritate nu evaluează situația și crede că reunirea familiei nu prezintă pericole.

• **Intervenția în a treia fază, de calm**

O înțelegere clară a ciclului violenței trebuie să conducă acțiunile noastre. În a treia fază, când violența se oprește și agresorul este cuprins de remușcări, este posibil ca atât victima, cât și alte persoane să simtă atâta

ușurare, încât să fie cuprinse de o siguranță falsă, a lipsei de acțiune.

Trebuie să înștiințăm victimele că „luna de miere” nu durează mult în acest coșmar ciclic. Ca și în faza a doua, victimele trebuie să fie îndemnate să plece și să nu se întoarcă acasă, până când cineva bine informat și cu autoritate nu evaluează situația și consideră că reunirea familiei se poate face în siguranță.

Trebuie început tratamentul. Acesta să includă ședințe individuale, de grup și cu familia. Trebuie să aibă loc pe o perioadă de luni, poate chiar ani. Terapia de scurtă durată nu produce o vindecare durabilă.

În timp ce tratamentul continuă, familia extinsă, prietenii, preoții sau pastorii, școlile - toți trebuie să ia parte la oferirea de ajutor și sprijin care pot fi necesare.

Separarea de familie pentru un timp, în cursul tratamentului, îl va face pe agresor să se gândească la caracterul inacceptabil al purtării sale, așa cum nu s-ar gândi niciodată, dacă violența ar fi trecută cu vederea sau minimalizată.

Este mai bine să prevenim!

Pentru copii foarte mici. Trebuie să începem educația cu privire la purtarea corespunzătoare în familie de când copiii noștri sunt mici de tot. Este nevoie ca ei să crească nutrivând sentimente bune față de ei înșiși și simțind dragostea și ajutorul din partea familiei și prietenilor.

Pentru copii. Trebuie să-i învățăm pe copiii noștri să facă alegeri bune. De pildă, este necesar ca ei să învețe cum să-și exprime dezamăgirea și mânia - dar să nu se lase stăpâniți de ele.

Pentru adolescenți și tineri. În anii adolescenței, începem să descoperim trăsăturile de personalitate care pot duce la violență. Cercetările arată că în 30-40% din

cazuri, bătaia în familie începe în timpul prieteniei.

Educația pentru recunoașterea comportamentelor care duc la violență este vitală. Învățarea unui mod eficient de comunicare cu cei de aceeași vârstă trebuie să facă parte din programa noastră școlară.

Consilierea premaritală trebuie să înceapă atunci când prietenia devine serioasă, nu cu două luni înainte de nuntă. Multe probleme, care mai târziu vor produce dezamăgiri insuportabile, pot fi descoperite și tratate acum.

Pentru cei căsătoriți. Soțul și soția au nevoie de multe experiențe de îmbogățire a vieții lor conjugale, pentru ca lucrurile să meargă bine în familia lor. Trebuie să învețe cum să se angajeze în rezolvarea pozitivă a conflictelor.

Este extrem de important să se înțeleagă felul în care mediul familial poate contribui la purtarea violentă. Toți trebuie să înțeleagă că studiul asupra ciclului violenței reprezintă un mijloc de prevenire a violenței.

Biserica poate îndeplini un rol important în prevenirea violenței. Pastorii, împreună cu liderii de la conferințe, uniuni, diviziuni și Conferința Generală, trebuie să-și asume răspunderea de a-i preveni pe membri de răul violenței în familie și apoi să ofere ajutor frățietății.

Noi, ca membri, nu trebuie doar să vorbim cu entuziasm în favoarea acestui fel de ajutor, ci să fim și activi în a-l susține.

Ca membri ai familiei și ca urmași ai Domnului Hristos, avem o chemare înaltă. Apostolul Pavel o exprimă astfel: „Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora“ (Fil. 2,4).

Da, **suntem** păzitorii fratelui nostru, ai sorei noastre și ai copiilor noștri, suntem ajutoarele și susținătorii lor. Dacă lucrăm împreună pentru eliminarea ciclurilor și a spiralelor violenței, acționăm în Numele Tatălui nostru din cer pentru fiecare dintre acești foarte neînsemnați membri ai familiei Sale.

Alberta Mazat a condus pentru mulți ani departamentul de terapie familială la Universitatea Loma Linda.

Adventist Review, 8 februarie 1996

Îți scriu / (continuare din pag.10)

Planeta noastră s-a rupt de Împărăția lui Dumnezeu. S-a dezbinat. Familiile, semințiile, neamurile s-au dezbinat. Religiile, inclusiv creștinismul, s-au dezbinat. Bisericele protestante s-au dezbinat.

Bisericele neoprotestante s-au dezbinat. Acum, suntem martorii unor fărâmițări pe care mintea sănătoasă deja nu le mai poate urmări, nici justifica.

Apostolul spunea: „Purtăm... cu noi... omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru“ (2 Cor. 4,10). De unde` ideea de ucideri sau sinucideri în masă, motivate religios? Ce duhuri îi inspiră pe oameni ca să simtă, să gândească și să procedeze cu totul contrar ideii de bază a creștinismului biblic?

Da, trebuie să admitem și contrariul: că există azi un puternic curent de unire promovată la nivelurile cele mai înalte. Totuși, ni modalitățile omenești - religioase, politice, economice, educaționale, umanitare sau forța brută - vor putea stinge vrăjmășia. Vrăjmășia, sub diverse motivații și denumiri, persistă.

Personal, sunt membru al unei biserici pe care cei din jur o identifică - în mod cumulativ - prin denumirea „adunarea pocăiților“. Pentru clarificare se mai adaugă, eventual, că aceștia sunt pocăiți de un fel sau pocăiți de alt fel. Dar dacă eu, pocăitul de un fel, vizitez o comunitate tot de pocăiți, dar de alt fel, în clipa în care sunt recunoscut, deja aud: „Atențiune, lup!“ Aceasta este realitatea.

Și nu numai creștinismul, nu numai organizații creștine sunt

dezbinat între ele, ci și membrii acestora. Cât de mare nevoie este deci să se vestească Evanghelia veșnică în tot contextul ei din Apocalipsa 14,1-12! De ce este privit ca fiind lup cineva care, dacă i s-ar da cuvântul, nu ar vorbi altceva,

decât „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu... și le-a făcut-o cunoscut, trimițând prin îngerul Său la robul Său, Ioan, care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu“ (Apoc. 1,1-3). Și acest zis lup va vorbi unor oameni care, în mod sincer și deschis, de altfel, s-au pocăit. Îl iubesc pe Mântuitorul, doresc ca viața Lui să se arate în trupul lor, își declară dorința de unitate creștină, dar nu pot asculta cuvintele Tatălui, ale Fiului,

ale îngerului, ale apostolului. Cine l-a necat?

Păcatul dezbinării este o taină. Izvorul ei este vrăjmășia. Iată soluția unică, ținută ascunsă, dar descoperită în Evanghelia crucii: este un trup frânt, atârnat pe lemn, suferind din iubire toată vrăjmășia lumii! El duce în moarte vrăjmășia, unind astfel atât pe cei doi, cât și milioanele de pe glob, aducându-i aici, în „Pacea noastră“, ca pe niște frați care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în - și a lui - Isus (vezi Apoc. 14,12).

Să nu admitem oare, să nu răsplătim cu iubirea noastră sau să nu acceptăm să fim în trupul Lui sfânt, dacă El ne-a iubit atât de mult, încât Și-a dat viața pentru noi, socotindu-ne prietenii Săi?

Dezideriu Faluvegi este profesor la Institutul Teologic Adventist.

Sclavagism antic și modern

Alexandru Macedon a fost proclamat rege în anul 336 î.Hr., la vârsta de numai 20 de ani. Inteligent și plin de energie, câștigă victorii răsunătoare, cucerind într-un timp record Siria, Fenicia și Egiptul. Armata lui Alexandru învinge Babilonul, Susa și Persepolis, intrând în posesia imensului tezaur al Persiei, încărcat pe 2.000 de cătari și pe 3.000 de cămile. Cuceririle continuă. Ecbatana, Partia și Bactriana cad una câte una. După campania uriașă, Alexandru trece dincolo de granițele Indusului, iar puternicul regat al lui Poros este supus și el.

Planurile lui ambițioase vizau extinderea în continuare a imperiului său, în toate direcțiile: spre Marea Caspică, spre ținuturile Arabiei, spre Galia, Sicilia, Iberia și Cartagina. Dar, după cum relatează istoricul Plutarh, la scurt timp după moartea lui Hefaistion, unul dintre comandanții macedoneanului, „Alexandru a părăsit jalea și iarăși a început să benchetuiască. Abia terminase ospățul strălucit dat în cinstea lui Nearh (un alt comandant al lui Alexandru), și, pe când se îmbăia, a venit un med și l-a poftit să petreacă la el acasă. Alexandru s-a dus. Și, bând aici toată noaptea și ziua următoare, începu să aibă călduri”. Un alt istoric, Aristobol, spune că Alexandru, care suferea de malarie, „a băut mult vin și a murit la treizeci ale lunii daisos”. Alexandru cel Mare, care a cucerit aproape întreaga lume, cade răpus de o patimă, pentru că n-a fost în stare să se cucerească pe sine. Împăratul căruia i s-au supus nenumărate popoare a murit el însuși ca sclav al viciului necruțător al beției.

După mai mult de două milenii, știința și tehnica modernă ne-au permis să cucerim chiar o parte din spațiul cosmic. Și totuși

Valentin Nădășan

noi, oamenii, suferim grele și repetate înfrângeri în lupta cu noi înșine. Mulți dintre oamenii de astăzi recurg la droguri și la alcool pentru a dobândi plăceri sau pentru a scăpa de neplăceri. Este important să fim conștienți că nici oamenii religioși nu sunt imuni față de aceste substanțe. Este vital să ne dăm seama că, deși nu trăim în Antichitate, asta nu înseamnă automat că am scăpat de epoca sclavagistă. Cât de tragic este că există un sclavagism modern, al cărui spectru planează asupra noastră, a tuturor!

„Satana ia lumea în captivitate prin folosirea alcoolului și tutunului, a ceaiului și cafelei. Mîntea dată de Dumnezeu, care ar trebui menținută limpede, este pervertită prin folosirea narcoticelor. Creierul nu mai este în stare să discearnă corect. Vrajmașul stăpânește.” (Ellen White, *Temperance*, pag. 17)

Mulți dintre noi tindem să recurgem la obiceiuri acceptate de societate, cum ar fi munca sau sporturile; alții cădem în capcana consumului excesiv de alimente, a practicării într-un mod nesănătos a unor ritualuri religioase sau ne lăsăm seduși de gustul amețitor al puterii, al succesului. Experții susțin că orice obicei care împinge

relațiile în planul al doilea sau care subminează o viață fericită, echilibrată, este în esență o stare de dependență. Citiți tabelul de mai jos, pentru a constata cât de lungă și variată este lista factorilor care pot duce la dependență.

De obicei, dependența este o boală care trece prin patru faze.

Faza 1: Stadiul descoperirii

Mai întâi, s-ar putea să avem doar o experiență ocazională cu substanța sau cu trăirea respectivă – de exemplu, o masă copioasă, lucrul peste program la un proiect urgent, plăcerea succesului prin exercitarea puterii asupra altora. Experiența aduce o stare de bună dispoziție. Dacă suntem susceptibili și dacă trăirea este puternică, este foarte probabil că vom dori din nou acea experiență.

Faza 2: Stadiul căutării

În acest stadiu, ne obișnuim cu folosirea repetată a substanței sau activității respective. S-ar putea să ne dăm seama că, pe termen lung, ceea ce facem nu este bine; dar, de dragul plăcerii, ne ignorăm convinșerile.

Faza 3: Stadiul preocupării

În această fază, ne construim un sistem de argumente logice, ca să ne apărăm de orice încercare,

Factori care pot crea o stare de dependență

1. Alcoolul	13. Relațiile interpersonale
2. Tutunul	14. Exercițiul fizic
3. Alte droguri	15. Perfecționismul
4. Bani	16. Munca
5. Jocurile de noroc	17. Cariera
6. Cumpărăturile	18. Succesul
7. Colectarea	19. Religiozitatea
8. Alimentația	20. Curățenia
9. Silueta	21. Ordinea
10. Sexul	22. Dorința de aprobare
11. Pornografia	23. Puterea, autoritatea
12. Perversiunile sexuale	

din afară sau dinăuntru, de a ne aver-tiza sau de a înlătura obiceiul dis-tructiv. Astfel, în loc să încercăm să ieșim din starea de dependență, facem eforturi să o integrăm, să o asimilăm. Tot în această fază, apare din ce în ce mai pregnant izolarea de prieteni și de rude apropiate.

Faza 4: Stadiul obsesiv - coercitiv

În acest stadiu, nu ne mai inter-săm nici de noi înșine, nici de cei din jurul nostru. Eliberarea de suferința fizică sau psihologică de-vine singura preocupare. Căutăm experiența pentru a evita simpto-mele de deprimare în urma pierderii plăcerii. Comportamentul suferă mo-dificări dramatice și, de obicei, în absența intervenției, va duce la moarte.

Dependentul nu trăiește tot acest proces de unul singur. Toți cei din jurul lui sunt afectați. Se poate întâmpla foarte ușor să fim angrenați într-o stare numită „codependență”. În aceste situații, ajungem să-l tratăm pe cel „drag” ca pe un obiect, încercând să-l ma-nipulăm, să-l conducem, să reparăm urmările greșelilor lui, într-un mod obsesiv, coercitiv. Din nefericire, eforturile noastre nu vor schimba persoana dependentă, ci, dimpotrivă, o vor „ajuta” să-și continue obiceiul distructiv.

Valorile promovate de socie-tatea noastră favorizează compor-tamentul dependent. Căutarea plăcerilor, a bunurilor materiale, viața lipsită de dureri, de suferință sau de griji, succesul și puterea sunt doar câteva dintre cele mai reprezentative valori după care a ajuns să tânjească lumea de azi. Aceste valori sunt, de fapt, un teren favorabil apariției dependenței. Cu cât ne lăsăm mai mult cucerii de mirajul abundenței, cu atât suntem mai expuși riscului de a ceda de-pendenței.

Experții descoperă tot mai multe dovezi ale faptului că experiențele dureroase din copilărie pot predis-pune la o susceptibilitate mărită față de dependență, lucru care s-a observat mai întâi la copiii al-coolicilor. Dintre factorii care pot duce la un risc crescut de apariție a dependenței, cei mai cunoscuți

sunt următorii: părinți toxicomani, alcoolici; violență fizică, emoțio-nală sau sexuală; absența de lungă durată a unuia sau a ambilor părinți; stările conflictuale, tensi-unile prelungite în familie. Cei care au trăit astfel de episoade amare în copilărie deprind meca-nisme neadecvate de rezolvare a conflictelor sau a problemelor, de-venind niște *copii-adulți*. Recupe-rarea din starea de dependență presupune, în aceste cazuri, identi-ficarea și vindecarea vechilor răni din copilărie.

Pentru a evalua în ce măsură sunteți un copil-adult și, implicit, aveți o predispoziție mărită la de-pendență, răspundeți cât mai atent la întrebările din careul de mai jos.

Evangelhia este o veste bună și pentru aceia dintre noi care suferim de oricare dintre formele

de dependență. De fapt, Domnul Isus Hristos a avut ca prim obiec-tiv și eliberarea robilor (vezi Luca 4,18). Dependența de diferite droguri sau activități este de fapt o robie, o sclavie și un jug. Dar vestea cea bună este că Dumnezeu ne poate elibera din captivitate.

Totuși, eliberarea nu este in-stantanee, ci, dimpotrivă, este un proces de durată. Refacerea vieții, din temelii, presupune întemeierea pe baze sănătoase a relației noastre cu Dumnezeu și cu semenii noștri, dezvoltarea cinstei și a adevăratu-lui respect față de sine și față de ceilalți, adoptarea de noi valori și principii care promovează sănătatea, identificarea compor-tamentului care predis-pune la de-pendență și evitarea consecvență a factorilor care favorizează reve-nirea la viața veche, acceptarea

Lista de întrebări care urmează poate fi utilă în cazul în care bănuieți că familia din care proveniți a fost disfuncțională:

1. Mă simt deseori izolat și mi-e teamă de oameni, mai ales de persoane sus-puse?
2. M-am observat căutând aprobarea celorlalți, până la pierderea propriei mele identități?
3. Mă tem în mod exagerat de persoanele mânioase și de criticile la adresa mea?
4. Simt deseori că sunt o victimă în relațiile mele personale sau de serviciu?
5. Simt uneori că am un simț prea dezvoltat al responsabilității, care mă face cu ușurință să fiu preocupat de alții mai mult decât de mine însumi?
6. Îmi este greu să-mi recunosc greșelile și responsabilitatea pe care o am față de mine însumi?
7. Am simțăminte de vinovăție atunci când iau poziție în fa-voarea drepturilor mele, în loc să cedez în favoarea altora?
8. Mă simt dependent de stările emoționale pozitive sau de dis-tracții?
9. Confund dragostea cu mila și tind să iubesc persoanele de care mi-e milă?
10. Îmi este greu să-mi recunosc sau să-mi exprim simțămintele, cum sunt cele de bucurie și de fericire?
11. Mă judec prea aspru?
12. Simt că am o imagine proastă despre mine?
13. Mă simt deseori părăsit în cursul relațiilor mele cu alte per-soane?
14. În relațiile mele cu alții, am tendința să reacționez, în loc să acționez?

Dacă ați recunoscut unele dintre problemele prezentate despre copilul-adult, luați măsuri. Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu sprijinul celorlalți oameni, mulți copii-adulți descoperă realitatea unei ma-turități fericite, sănătoase, pentru că au găsit vindecare pentru copilul ascuns în ei.

ajutorului din partea semenilor și a lui Dumnezeu.

Recuperarea pretinde trecerea la acțiuni hotărâte, care includ detoxifierea organismului, încetarea consumului substanței care a creat dependența, tratamentul și vindecarea, prin implicarea într-un program coerent bine structurat, primind asistență de specialitate, precum și prin participarea ulterioară în grupe de sprijin, în vederea refacerii de durată.

Sora White îi sfătuiește astfel pe cei ispitiți, care se luptă să se elibereze din lanțurile robiei: „Mergeți la Domnul pentru ajutor. Mergeți la cei despre care știți că Îl cunosc, Îl iubesc și se tem de Dumnezeu și spuneți-le: 'Luați-mă în grija voastră, pentru că Satana mă ispitește teribil... Țineți-mă în fiecare clipă alături de voi, până când voi avea mai multă putere ca să rezist ispitei'" (Ibid., pag. 104).

Cel mai eficient program de recuperare recunoscut pe plan mondial este cel al asociației *Alcoolicii Anonimi*. Toți trebuie să cunoaștem principiile fundamentale ale acestui program, cu atât mai mult cu cât el are baze biblice, ușor de descoperit. Cei doi-sprezece pași ai programului de recuperare pot fi grupați în cinci etape.

I. Predarea

1. Admitem că am fost fără putere asupra alcoolului, că viața noastră a devenit necontrolabilă.

2. Am ajuns la convingerea că o putere mai mare decât noi înșine ar putea să ne redea integritatea.

3. Luăm hotărârea să ne predăm voința și viața în grija lui Dumnezeu, potrivit înțelegerii pe care o avem despre El.

II. Mărturisirea și pocăința

4. Facem un inventar moral, o cercetare de sine amănunțită și riguroasă.

5. Ne recunoaștem în mod conștient greșelile, în fața lui Dum-

nezeu, în fața noastră și în fața unei alte ființe omenești.

6. Suntem pregătiți pe deplin ca Dumnezeu să îndepărteze toate aceste defecte de caracter.

7. Îl rugăm cu umilință pe Dumnezeu să îndepărteze toate slăbiciunile noastre.

III. Împăcare și reparare

8. Facem o listă cu toate persoanele cărora le-am greșit și suntem dispuși să reparăm răul pe care li l-am făcut.

9. Reparăm în mod direct daunele produse acestor oameni, atât cât este posibil, cu excepția acelor situații în care a face acest lucru le-ar dăuna lor sau altor persoane.

IV. Creștere continuă

10. Continuăm să facem inventarul personal și recunoaștem în mod prompt orice greșală.

11. Căutăm, prin rugăciune și meditație, să îmbunătățim legătura noastră conștientă cu Dumnezeu, așa cum Îl înțelegem, rugându-L doar să ne ajute să cunoaștem voința Sa pentru noi și să ne dea putere ca s-o aducem la îndeplinire.

V. Împărtășire și slujire

12. Având o experiență spirituală ca urmare a acestor pași, încer-

căm să ducem acest mesaj și altora și să practicăm aceste principii în toate problemele noastre.

Isus, puterea și exemplul nostru

„Fratele nostru mai mare... privește la fiecare suflet care își întoarce fața spre El, recunoscându-L ca Mântuitor. El cunoaște din experiență care sunt slăbiciunile omului, care sunt nevoile lui și în ce constă puterea ispitelor noastre, pentru că El a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, dar fără să păcătuiească (vezi Evrei 4,15). El veghează asupra ta..." (Ibid., pag. 120).

Isus este puterea care ne eliberează când suntem prinși în robia oricărui obicei rău. Tot El ne este și Exemplul, atunci când vrem să-i ajutăm, la rândul nostru, pe cei care doresc aceeași eliberare. În legăturile noastre cu cei prinși în captivitatea unor patimi, suntem îndemnați să fim „răbdători și înțelegători“.

„Nu vă gândiți la înfățișarea respingătoare, ci la viața prețioasă, pentru a cărei răscumpărare a murit Domnul Isus. Pe măsură ce bețivul își dă seama de propria stare de degradare, faceți tot ce vă stă în putință ca să-i arătați că sunteți prietenul lui. Nu roștiți cuvinte de dezaprobare. Nu lăsați ca vreo faptă sau vreo privire să exprime reproș sau aversiune. Este foarte probabil ca sârmanul suflet să se blesteme. Ajutați-l să se ridice. Spuneți-i cuvinte care să-i încurajeze credința. Căutați să întăriți fiecare trăsătură bună din caracterul său. Învățați-l să tindă spre înălțime. Arătați-i că este posibil să trăiască și el în așa fel, încât să câștige respectul semenilor săi. Ajutați-l să vadă valoarea talentelor pe care le-a primit de la Dumnezeu..." (Ibid., pag. 127-128)

Dr. Valentin Nădășan este directorul departamentului Sănătate și Temperanță în Conferința Transilvania de Sud.

Transplantul cardiac - un miracol

Interviu cu dr. Leonard Bailey, de la Universitatea Loma Linda

Dr. Bailey, sunteți o personalitate în domeniul transplantului cardiac la copii. Numele dv. era cunoscut în România încă de pe vremea regimului comunist. Puteți să ne spuneți cum ați devenit specialist în acest domeniu atât de fascinant?

Dumnezeu m-a binecuvântat - acesta este primul răspuns la întrebare. Încă din tinerețe, am fost preocupat de posibilitatea corectării bolilor corectabile la copii. Am avut posibilitatea să lucrez pentru un timp la un spital de copii din Canada, unde am dobândit multe dintre deprinderile necesare. Acolo mi-am dat seama că întotdeauna există un grup de copii pentru care nu se poate face nimic.

De asemenea, eram preocupat, de multă vreme, de ideea transplantului de inimă. Încă înainte ca dr. Christian Barnard să fi efectuat primul transplant cardiac din istorie, eram la curent cu cercetările în domeniu, iar în timpul studenției, am folosit multe ore în laboratorul de transplant cardiac. A fost o pasiune care nu m-a părăsit niciodată și, de îndată ce am început să lucrez cu copiii, mi-am dat seama că transplantul ar putea fi un ajutor vital pentru mulți copii, la fel cum este pentru adulți.

După terminarea specializării, m-am întors la Universitatea din Loma Linda, unde mi s-a acordat privilegiul de a lucra în laborator și de a-l dezvolta în așa fel, încât să se poată efectua transplanturi cardiace experimentale pe animale de laborator. Am efectuat cca 400 de transplanturi de acest fel, așa încât, în momentul în care am efectuat primul

Dr. Leonard Bailey este șeful secției de chirurgie la Centrul Medical al Universității Loma Linda (LLUMC), în California. În urmă cu 13 ani, dr. Bailey a efectuat o operație istorică, transplantând inima unei maimuțe (pavian) în pieptul lui Baby Fae. Nou-născutul a trăit 21 de zile după operație.

Această operație a condus la un întreg program de transplant cardiac la copii, al LLUMC.

transplant cardiac uman, cunoșteam tehnica foarte bine.

Câte transplanturi de inimă la copii ați efectuat până în prezent?

Am efectuat cca 300 transplanturi cardiace la copii, dintre care aproximativ o treime la nou-născuți, în primele ore sau zile după naștere.

Câți dintre acești copii trăiesc?

Peste 80% au supraviețuit operației și trăiesc și astăzi. Avem motive foarte serioase să credem că aproximativ 80% dintre acești copii vor supraviețui la 10 ani după operație. De fapt, în cazul copiilor, se consideră că aceia care supraviețuiesc timp de un an după efectuarea transplantului au mari șanse să trăiască o viață normală după aceea.

Aveți experiențe și în domeniul transplantului cardiac la adulți?

Încă de la început, Universitatea Loma Linda a avut un program de transplant cardiac pentru adulți. De fapt, în aceeași lună în care am efectuat primul transplant cardiac la copil, am efectuat și primul transplant de inimă la un adult. Cu toate acestea, niciodată nu am avut un program extins de transplant cardiac pentru adulți, în mare măsură pentru că există numeroase alte centre de transplant cardiac pentru adulți în statul California și în alte state din S.U.A. Am ales să ne investim energiile acolo unde era nevoia cea mai mare.

Vă amintiți cea mai dificilă operație de transplant cardiac pe care ați efectuat-o?

Trebuie să mărturisesc că nu. Desigur că există situații speciale, cu solicitări speciale. Probabil că unii consideră că primul transplant a fost cel mai dificil, dar, așa cum v-am spus, intervenția a fost aproape o rutină, după sutele de transplanturi pe care le efectuam la animale de laborator.

Cele mai dificile transplanturi sunt cele efectuate la copii care au avut numeroase intervenții chirurgicale anterioare, pentru afecțiuni cardiace incurabile, și care, în cele

din urmă, ajung să beneficieze de un transplant. Uneori, cutia toracică a acestor copii a fost deschisă chirurgical de trei-patru ori înainte și este o adevărată performanță să ajungi la inimă prin aderențele și cicatricile care se formează după asemenea intervenții.

Există, de asemenea, copii care suferă de *situs inversus*, adică de o anomalie congenitală în care organele interne sunt dipuse exact invers - inima în dreapta, ficatul în stânga etc. Este foarte greu să găsești organe de schimb pentru acești copii - cel mai adesea trebuie să modifice un organ standard și să-l adaptezi pentru a se potrivi în corpul copilului cu *situs inversus*. Mă grăbesc însă să adaug că, în toate aceste realizări deosebite, meritul și lauda nu ne aparțin nouă, ci Celui Atotputernic, care își face simțită prezența prin noi și prin această instituție.

Mă bucur că discuția a pătruns în domeniul spiritual, pentru că ultima întrebare pe care doresc să vi-o pun ține de acest tărâm: Există ceva special pe care experiența dv. de specialist în transplantul cardiac v-a învățat despre Dumnezeu?

Ei bine, dacă cineva mai are vreun dubiu cu privire la existența lui Dumnezeu sau la puterea Celui Atotputernic, acea persoană ar trebui să asiste la efectuarea unui transplant cardiac, pentru că întreaga intervenție este un miracol. Nu este vorba numai de un miracol tehnic și fiziologic, ci și de un miracol al legăturilor interumane. Faptul că o familie îndurerată se poate despărți de copilul lor născut neviabil din cauza lipsei creierului sau a altei malformații congenitale grave, donându-i inima unui alt copil, care are nevoie de ea pentru a supraviețui, scoate la iveală ceea ce are mai bun ființa omenească atunci când se raportează la Creator. Acesta este, cred, lucrul cel mai important pe care l-am învățat în ce privește legătura dintre transplantul cardiac la copil și credința în Dumnezeu.

dr. Gily Ionescu

Convenția cadrelor sanitare medii din România. În perioada 22-25 iunie a.c., va avea loc, la Brăila, Convenția cadrelor sanitare medii adventiste din România, cu participare internațională.

Tema de bază: „Crestinismul și nursing-ul”. Vor participa: Carla Gober, de la Universitatea Loma Linda, dr. Chung Lee, de la Weimar Institute, S.U.A., și dr. Jochen Hawlitschek.

Cei care nu și-au anunțat participarea sunt rugați să o facă urgent, printr-o scrisoare trimisă pe adresa: Școala Sanitară Postliceală Adventistă, Bd. Independenței nr. 206, Brăila 6100. Pe aceeași adresă, se va trimite și suma necesară pentru înscriere (50.000 lei). Convenția este aprobată de Ministerul Sănătății.

Tabără de vară. Între 1 iulie și 15 septembrie, va funcționa din nou Tabăra de vară a evangheliștilor cu literatură (TAVEL), în condiții de confort îmbunătățit. Așteptăm înscrierea la conferințe și uniune a doritorilor de a petrece câteva zile de odihnă și învioreare la poalele Munților Făgăraș: evangheliști cu literatură, familiile lor, precum și alte persoane interesate, în limita locurilor disponibile. Costul pe zi pentru fiecare persoană este de aproximativ 20.000 de lei (în funcție de evoluția prețurilor), pentru care se oferă 3 mese, cazare și participare la excursii, sport, prelegeri și dezbateri interesante, plimbări în natură etc.

În perioada 1-10 iulie, în tabără, departamentele Evanghelizare și Activități laice organizează cursuri de formare și perfecționare, cu lectori excepționali din țară și din străinătate.

Stilul de viață adventist adoptat de o comună din Argentina. Locuitorii din Villa Libertador, San Martín, Argentina, au votat ca să fie interzisă folosirea alcoolului și tutunului, acțiune bazată pe învățăturile despre sănătate ale bisericii adventiste. Localitatea are 5.000 de locuitori și în ea se găsește Sanatoriul și Spitalul Adventist River Plate, renumit pentru tratamentele balneare, și Universitatea Adventistă River Plate, cu 2.000 de studenți.

Șaizeci la sută dintre locuitorii comunei au votat în favoarea interzicerii totale a consumului de alcool și de tutun, în cadrul unei campanii pentru sănătatea corpului și a sufletului. Deși nu toți locuitorii comunei sunt de acord cu noile reguli, se pare că ei sunt dispuși să le respecte.

Spre deosebire de multe centre universitare din lume, în Villa Libertador tinerele nu poartă mini, iar tinerii nu poartă părul lung. Jocurile video, loteriile și discotecile au fost, de asemenea, interzise, iar la posturile de radio se cântă numai muzică clasică și tradițională.

Cele mai bune produse alimentare ale anului. Compania Alimentară Adventistă Nutana, din Suedia, a primit premiul pentru cele mai bune produse de sănătate ale anului, în timpul Zilelor anuale de promovare a sănătății, care au avut loc între 13 și 15 septembrie 1996, la Stockholm, o dată cu Expoziția de produse de sănătate.

EUD, News Items,
1 octombrie 1996

Comitetul pentru America Latină audiază o conferință despre viața religioasă din regiune. „Declinul marxismului și renașterea religiei în America Latină” a fost titlul unei conferințe prezentate de dr.

Jim Zackrisson, directorul departamentului de lucrare personală de la Conferința Generală, în fața Comitetului pentru America Centrală, un grup de profesioniști din guvernul Statelor Unite, care se ocupă de problemele Americii Latine. Comitetul este compus din reprezentanți de la Departamentul de Stat și de la alte organizații guvernamentale, precum și din personalități militare preocupate de problemele Americii Latine.

Dr. Zackrisson a lucrat timp de 20 de ani în America Latină. „Aceasta a fost o ocazie unică de a prezenta aspecte ale activității și rolului Bisericii Adventiste pe scena religioasă din America Latină.”, a spus Zackrisson. El a fost invitat să devină membru al Comitetului și să revină cu alte conferințe despre subiecte privitoare la religie și societate în America Latină.

EUD, News Items,
15 ianuarie 1997

La 93 de ani, a încetat din viață Glen Coon. Fratele Coon a lucrat timp de 60 de ani ca pastor și a scris peste 20 de cărți, dintre care *Calea spre inimă* este cea mai cunoscută.

Adventist Review,
27 februarie 1997

Rețeaua adventistă de comunicații globale. Sub influența rezultatelor remarcabile ale programului NET '96, Biserica Adventistă se pregătește pentru o utilizare masivă a transmisiilor prin satelit. Comitetul de primăvară al Conferinței Generale a hotărât formarea Rețelei adventiste de comunicații globale (RACG). Personalul RACG va oferi sprijin tehnic și logistic organizațiilor și instituțiilor bisericii, pentru proiecte care să unifice producerea și transmisia emisiunilor prin satelit în lumea întreagă.

În fruntea noului organism a fost desemnat fr. Brad Thorp, care a lucrat ca director al Institutului de Evanghelizare al Diviziunii Euro-Africa.

Adventist Review, 8 mai 1997

Un efect neașteptat al lucrării colportorilor. Până nu demult, la Făgăraș se vindea doar pâine albă și pâine de casă - tot albă. De când colportorii au străbătut orașul și au vândut cărți de sănătate, se manifestă un interes tot mai mare pentru pâine integrală (neagră) și pâine graham. (M. Ganea)

Primul program de Biblie în limba română pe calculator!

Biblecor V.3.0 pentru WINDOWS 3.x/WIN 95

- Conține tot textul biblic (traducerea Comilescu).
- Afișează orice text biblic cu caractere românești, atât pe ecran, cât și la imprimantă.
- Oferă funcții complexe de căutare a cuvintelor și frazelor în tot textul sau într-un domeniu selectat.
- Exportă pasaje biblice și rezultatele căutării virtual în orice format DOS/WIN/WIN95.
- Permite adăugarea de comentarii proprii la versetele dorite, precum și exportul acestora direct în formatul editorului de texte favorit DOS/WIN.
- Concordanță completă (697.000 cuvinte) și multe altele!

Alegerea este a dvs.! Tel./fax (032)125333

E-mail u9603234@mail.cccis.ro

Biblesoft, Mihai Costache, Șos. Tudor Nicolae 28, Iași 6600

O întâlnire foarte încurajatoare

În după-amiaza zilei de 2 mai, la Palatul Cotroceni a fost organizată o întâlnire a Președintelui României, Emil Constantinescu, cu reprezentanții tuturor bisericilor și cultelor recunoscute în țara noastră. Domnul Președinte a fost însoțit de dr. Traian Radu Negrei, consilier de stat și de dl. prof. Remus Rus, expert. În rândul invitaților se remarcă prezența Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, însoțit de înalți ierarhi. Biserica Romano-Catolică nu a fost reprezentată la nivelul cel mai înalt și nici cea Greco-Catolică. După ce s-a întreținut câteva clipe cu fiecare dintre invitați, Președintele Constantinescu a rostit un discurs care exprima ideile de bază ale politicii sale în domeniul relațiilor dintre stat și biserici, ea și dintre diferitele biserici.

Mărturisesc impresia deosebit de favorabilă pe care mi-a creat-o prezentarea programului prezidențial privind viața religioasă. Prin amabilitatea deosebită a dlui prof. Remus Rus, câteva zile mai târziu, am intrat în posesia transcrierii de pe bandă a acestui discurs. Studiindu-l cu atenție, mi-au fost confirmate aprecierile inițiale. Dar, în locul propriilor mele păreri, cred că este de mai mare folos să citez câteva dintre pasajele pe care le consider cele mai semnificative.

Introducerea a împletit în mod iscusit fragmente din vechi scrieri creștine (*Scrisoarea către Diognet*) și din Isaia capitolul 9: „Cărămidile au căzut, să zidim acum cu piatră cioplită; smochinii au fost tăiați, să punem cedri în locul lor. Cum afară a venit în sfârșit primăvara, e timpul să plantăm cu toții cedrii, acolo

unde smochinii nu au dat roade. Să construim din cea mai durabilă piatră o nouă înțelegere între noi. O înțelegere care să ne unească fără să ne șteargă identitatea”.

Un capitol major s-a referit la relațiile dintre biserici. Iată un fragment caracteristic:

„Vreau să mă opresc mai întâi asupra înțelesului pe care-l atribui toleranței. Firește, toată lumea este de acord, în principiu, cu toleranța. Dificilă se arată mai ales practica toleranței. Sunt conștient de faptul că toleranța reciprocă nu este ușor

Adrian Bocăneanu în România o Biserică

majoritară. Ceea ce nu-i conferă însă nici un privilegiu în ochii legii, dar ne obligă să-i acordăm o atenție și o reverență speciale. La rândul ei, Biserica Ortodoxă, care cuprinde imensa majoritate a cetățenilor acestei țări, n-ar trebui, nici ea, să transforme această poziție într-un titlu de superioritate. După cum nici comunitățile mai restrânse numeric sau întemeiate la o dată mai recentă n-ar trebui să acționeze ca și cum Biserica Ortodoxă n-ar exista. Indiferent de ponderea numerică, de vechime și de

„Fiecare biserică, fiecare comunitate religioasă are dreptul, potrivit propriei vocații, să-și aprofundeze mesajul și să încerce să-i convingă pe toți ceilalți de autenticitatea acestuia. Acest drept trebuie respectat și protejat.“

de realizat, doctrinele și tradițiile noastre sunt uneori foarte apropiate, adesea foarte diferite. Mărimea comunităților religioase din care facem parte nu este nici ea aceeași. Când vorbim, într-un Stat de drept, despre egalitatea tuturor cultelor în fața legii, ar trebui să o facem fără nici o urmă de ipocrizie. Toate bisericile și comunitățile religioase trebuie să se bucure, fără discuție, de aceleași drepturi. Nu putem tolera ca aceste drepturi să fie încălcate sau restrânse într-un caz sau altul. În același timp însă, nu putem să nu recunoaștem că există

forța tradiției, mi se pare că respectul reciproc ar trebui să ne unească pe toți”.

După ce a evocat unicitatea momentelor prin care trece România și „extraordinara lecție pe care ne-au dat-o tinerii din Piața Universității și din Timișoara, înfruntând cel mai puternic regim de agresiune cu mâinile goale și cu două idei forte: **Cu noi este Dumnezeu și Vom muri și vom fi liberi**, președintele a continuat:

„Suntem datori față de ei și față de noi înșine să părăsim mentalitatea de înfruntare, lipsa de atenție față de cel de lângă noi, ab-

sența deschiderii pline de solitudine față de aproapele nostru, care se întâmplă adesea într-o societate democratică să meargă la altă biserică decât la cea pe care o frecvențăm noi înșine. Să nu pierdem deci, această ocazie.

Religiile și confesiunile pe care dumneavoastră le reprezentați sunt străvechi. Cele mai multe au rădăcini aici încă din zorii națiunii noastre. Biserica Răsăriteană și cea Romană s-au aflat aici de la început, mai întâi nedespărțite, urmând apoi un drum istoric diferit. Armenii și musulmanii conviețuiesc cu românii de cel puțin șase seacuri. Reforma Bisericii Catolice a creat, în

secolul al XVI-lea, comunități luterane, calvine și unitariene, într-o primă etapă nu numai pentru germani și maghiari, dar și pentru un anumit număr dintre românii ardeleni. Sunt trei sute de ani de când o parte din aceștia s-au unit cu Biserica Romană, păstrându-și propria tradiție liturgică și națională. Comunitățile evreiești încep să participe activ la viața societății românești de cel puțin două sute de ani. **În secolul al XIX-lea și în prima parte a veacului nostru, bisericile neoprotestante au venit să îmbogățească experiența noastră religioasă (sublinierea autorului)**

V-am reamintit toate aceste lucruri pentru că din ele putem desprinde o lecție majoră, cea a toleranței. Rareori societatea românească a prilejuit înfruntări și persecuții pe teme religioase. Dimpotrivă, Țările Române au fost un pământ de azil. Husiții și-au găsit aici adăpost în vremea în care erau expulzați din orice altă parte a Europei. Unitarienii, urmăriti pretutindeni, au dobândit în Transilvania statutul de religie oficială.

România se constituie ca un caz special de conviețuire. România are de transmis un mesaj de toleranță.

De aceea, la acest sfârșit de mileniu, marcat în alte părți și pe alocuri chiar și la noi, de mesaje cu un fals conținut religios, mesaje care nu au nimic în comun cu tradiția abrahamică, vă invit pe toți să aprofundăm

creștinismul se desprindea de iudaism, răbinul Gamaliel: "Dacă un lucru este de la Dumnezeu, va rămâne. Dacă nu, va trece".

Părera mea este că aceste poziții sunt cât se poate de importante, mai ales dacă reținem că ele nu au fost rostite într-o întâlnire cu reprezentanții bisericilor minoritare, ci în

„Cred că oamenii bisericii, slujitorii comunităților nu trebuie să aștepte ca oamenii să vină la ei. Menirea lor este aceea de a pleca în căutarea oamenilor, oriunde sunt chemați de aceștia...”

propriile noastre mesaje. Căci a fi toleranți nu înseamnă să tolerăm agresivitatea celor care își închipuie că în România religia este total necunoscută. După cum a fi toleranți nu înseamnă nici să tolerăm refuzul celor care sunt mai vechi, mai numeroși și mai puternici de a-i lăsa să vorbească pe cei care, cu bună credință, cred că pot contribui la îmbogățirea spirituală a societății noastre. Să nu ne prefacem deci că nimeni n-a auzit vreodată în România de Evanghelie. Și nici să nu pretindem că numai noi o știm pe dinafară. Altfel spus, fiecare biserică, fiecare comunitate religioasă are dreptul, potrivit propriei vocații, să-și aprofundeze mesajul și să încerce să-i convingă pe toți ceilalți de autenticitatea acestuia. Acest drept trebuie respectat și protejat. Nu însă și acțiunile de prozelitism agresiv și lipsit de respect față de convingerile celorlalți. Singura armă a credinței este și trebuie să rămână cuvântul. Cuvântul, dacă e rostit cu bune intenții, trebuie primit cu seninătate, chiar dacă nu suntem de acord cu el. Să nu uităm ce spunea cândva, în momentul în care

fața unui grup care reprezenta întregul avantaj al vieții religioase din țara noastră, inclusiv conducători ai bisericii majoritare. Cred că, pe de o parte, avem de învățat cu privire în maniera în care să prezentăm mesajul nostru specific - totdeauna atenți cum vorbim și respectuoși față de interlocutori - iar pe de altă parte, putem folosi declarațiile clare și curajoase privind locul fiecărei biserici în viața religioasă a națiunii, atunci când acest drept îi este contestat cuiva. Să nu neglijăm să le aducem la cunoștința oamenilor politici din localitatea noastră, a parlamentarilor care reprezintă județele noastre și a celorlalți reprezentanți ai vieții religioase.

O altă pară a discursului - importantă în sine, dar mai puțin semnificativă pentru situația noastră practică - s-a referit la proprietățile și bunurile bisericilor confiscate de regimul comunist. Președintele a dat un semnal clar al intenției de restituire, a vorbit despre dificultățile și complexitatea acestui deziderat, a afirmat că, la nivel local, se vor găsi soluțiile cele mai rezonabile și a adăugat:

„Cineva se va simți în totdeauna nedreptățit și

cred, cu tot respectul, că nimeni nu este mai puțin chemat decât o biserică sau o comunitate religioasă să se manifeste ca un creditor implacabil. Tocmai pentru că în inima oricărei credințe se află omul”.

Ultimul capitol al discursului s-a ocupat de locul pe care bisericile sunt chemate să îl aibă în opera de reconstrucție morală a țării:

„Se spune - și cred că toată lumea va fi de acord - că toate drumurile Bisericii duc către om. Bisericile și comunitățile religioase nu sunt simple instituții. Bisericile și comunitățile religioase au vocația de a lucra cu cea mai delicată și sensibilă materie: conștiințele și speranțele oamenilor. Biserica, religia în general este mai apropiată de oameni decât poate spera să fie vreodată o instituție a Statului. Căci bisericile sunt oamenii înșiși. Cu nevoile și exigențele lor concrete. De aceea, cred că bisericile și comunitățile religioase sunt mai bine plasate decât aparatele statului pentru a înțelege mai repede unde se află și care sunt cauzele fracturilor și dezchilibrului social.

Comunitățile confessionale trebuie să se afle - spun acest lucru nu în calitate de reprezentant al Statului, ci ca o persoană care face parte din biserică - în prima linie a războiului, văzut și nevăzut, pe care-l ducem împotriva suferinței, nedreptății, bolii, violenței și tuturor celorlalte maladii ale societății noastre...

Bisericile și comunitățile confessionale trebuie să-și asume răspunderi. Consider, cu tot respectul, că aceste răspunderi nu se opresc la poarta lăcașului de cult. Oamenii bisericii, responsabili cultelor se cuvine să meargă, potrivit propriei tradiții și vocației lor specifice, acolo unde oamenii au nevoie de ei: în spitale, în închisori, în cămine de bătrâni, în așezăminte pentru orfani și copii abandonati, în instituții pentru handicapați, în unități militare. Oamenii bisericii și

responsabilii cultelor trebuie să meargă acolo unde copiii străzii au nevoie de ei, trebuie să se gândească acum la cei, din păcate mulți, pe care reforma îi va lăsa, temporar, fără lucru. Altfel zis, cred că oamenii bisericii, slujitorii comunităților nu trebuie să aștepte ca oamenii să vină la ei. Menirea lor este aceea de a pleca în căutarea oamenilor, oriunde sunt chemați de aceștia... Închisorile noastre sunt de trei ori mai pline decât capacitatea lor. Pericolul, exagerând puțin, firește, este ca o mare parte dintre preoți să devină preoți de închisoare. Mi se pare că unul din rosturile slujitorilor cultului este tocmai acela de a-i împiedica pe semenii lor să ajungă în astfel de locuri.”

Discursul s-a încheiat într-o notă de optimism realist:

„Vreau să vă reamintesc însă că numai statul totalitar este statul tuturor posibilităților, este statul care, într-o bună zi, poate decide discreționar să atribuie, să confiscă și să redistribuie. Statul de drept este un stat care nu poate acționa decât prin lege. Dreptatea sa este o dreptate care ia în calcul, în permanență, voința cetățenilor, a tuturor cetățenilor. A majorității, ca și a minorităților. Căci cetățenii, prin aleșii lor, fac aceste legi. Nimeni nu se poate substitui suveranității cetățenilor. Nimeni nu poate recurge, chiar și cu bune intenții, la acte brutale de voință. Statul de drept este un stat al deliberării, al consultărilor, al dezbatărilor, iar deliberarea cere timp. Cere să fie ascultate toate părțile, cântărite toate argumentele, evaluate toate riscurile, evitate toate nedreptățile.

De acum înainte însă, timpul este în puterea noastră. Fără ca prin aceasta să fi câștigat dreptul de a-l comprima. Căci numai pentru Dumnezeu o mie de ani sunt ca o singură zi. Pentru noi este suficientă povara fiecărei zile”.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii Române a adventiștilor de ziua a șaptea.

La odihnă

Irina Dadu (27 mai 1927, Curtișoara-Raițiu, Olt - 3 feb. 1997), membră a comunității Cherlești-Vale, Olt, adoarme în Domnul după o suferință intensă, în urma ei rămânând patru copii, membri în biserica adventistă. A fost botezată pe 12 mai 1940. Fiind o fire activă, le-a prezentat celor din jur Cuvântul lui Dumnezeu, prin literatură și prin discuții, având multe experiențe frumoase.

Elena Grigoraș (n. Slăvescu, 29 aug. 1947, Chimogeni, Constanța - 22 sep. 1996), după terminarea liceului, încheie legământul cu Dumnezeu prin botez, apoi se căsătorește cu Paul Grigoraș, în comunitatea N. Bălcescu, Constanța. În tot timpul vieții, a fost o creștină veritabilă, o harnică slujitoare în Casa lui Dumnezeu. Cele trei fiice fac parte, de asemenea, din biserica adventistă.

Ioana Rusu (29 iunie 1915, Poenești, Vaslui - 8 ian. 1997, Sânmartin, Arad) a încheiat legământ cu Domnul la vârsta de 15 ani. În 1931, se căsătorește cu colportorul Vasile Rusu, bărbat devotat lucrării misionare. Sora Ioana Rusu a născut și a crescut în credință opt copii (cinci băieți și trei fete), dintre care primul născut, Gheorghe Rusu, este pastor adventist în județul Caraș-Severin.

În anul 1946, din cauza vitregiilor vremii, se mută în Banat-Crișana, în comuna Sânmartin, județul Arad, unde rămâne în ultimii 50 de ani, fiind o bună credincioasă. A slujit în biserică din tinerețe, fiind mulți ani primă diaconesă. Din familie, rămân în biserică 40 de persoane (copii, nepoți și strănepoți).

Petrache Dăscălița (21 iunie 1921, Poienița-Vânători, Iași - 12 ian. 1997), pionier adventist din zona Iașului, a fost prizonier în Rusia, în timpul celui de-al doilea război mondial, suportând toate greutățile care au urmat până în 1948. În 1949, se căsătorește cu Maricica Glodeanu. În căminul lor

s-au născut trei copii, Neculai, Mihai și Anișoara, în prezent membri în biserica adventistă.

Fratele Dăscălița a descoperit, în Biblia unui fost călugăr, că adevărata zi de închinare este sâmbăta, nu duminica, și s-a hotărât singur să respecte ceea ce scrie în Cuvântul lui Dumnezeu. Așa s-au pus bazele bisericii adventiste de ziua a șaptea din Poienița.

A fost persecutat de regimul comunist, însă a rămas ferm în alegerea de a-I sluji lui Dumnezeu, răspândind lumina Sfintei Scripturi și celor care nu o cunoșteau. După două intervenții chirurgicale, inima sa caldă și sensibilă, dar obosită, a încetat să mai bată.

Iosif Simicech (16 ian. 1913 - 10 aug. 1996), după ce termină școala primară și ucenicia, devenind croitor, ajunge și la Jimbolia, unde o cunoaște pe viitoarea soție, Veronica. Se căsătorește în 1937, căminul lor urmând a fi îmbogățit prin nașterea celor trei copii. În anul 1939, printr-un prieten cizmar, sunt conduși la biserica adventistă din Timișoara și sunt botezați pe 20 ianuarie 1940.

Fratele Simicech a fost ocrotit și binecuvântat în timpul războiului și după aceea, așa încât în anii '50 a cumpărat pentru comunitatea din Timișoara casa și terenul pe care se află acum biserica adventistă din P-ța Ștefan Furtună și sediul Conferinței Banat.

În martie 1984, familia Simicech se mută la Köln, în Germania. De departe, s-a străduit mereu, după posibilități, să sprijine în continuare lucrarea Domnului din țară. A sprijinit cu importante mijloace financiare și lucrarea de reclădire și extindere a Institutului Teologic de la Friedensau, în Germania de est. În ultima perioadă, era preocupat să contribuie financiar la înființarea de comunități noi, în localități din țară în care nu existaseră biserici adventiste.

Ioan Irimia (12 oct. 1936 - 20 iulie 1996), membru al bisericii adventiste din Bodești, Neamț, s-a de-

votat cauzei lui Dumnezeu din tinerețe, fiind chemat să slujească în diferite departamente și ca prezbiter. A fost un om spiritual, serios, iubitor și jertfitor de sine. A decedat în urma unei suferințe mai vechi.

Maria Pinte (5 sep. 1896, Chinari, Mureș - 17 martie 1997) se căsătorește în 1918 cu Ioan Pinte, având împreună o căsnicie armonioasă timp de 53 de ani, căminul lor fiind binecuvântat de Dumnezeu cu șapte copii. Dintre cei 101 ani de viață, cel mai deosebit a fost anul 1937, în care, după o experiență frumoasă, îl cunoaște mai profund pe Mântuitorul și, împreună cu întreaga familie, este botezată în biserica adventistă. A fost o adevărată mamă în Israel, puternic atașată de Domnul Isus Hristos, purtând de grijă, interesându-se de fiecare membru sau copil al comunității, rugându-se zi de zi pentru aceștia. Dumnezeu i-a păstrat mintea lucidă până în ziua în care a chemat-o la odihnă, ea având speranța întâlnirii cu Mântuitorul și cu cei dragi, în dimineața învierii.

Maranda Cohut (31 oct. 1902, Cemăuți - 23 martie 1997), membră a comunității Târgu Mureș „C”, la scurt timp după căsătorie, cunoaște solia adventă și va pași în apa botezului în vara anului 1917. Pe parcursul celor 80 de ani de credință, a fost o membră devotată a bisericii, o mamă adevărată pentru cei șapte copii pe care, în mod special după decesul prematur al soțului (în 1947), i-a sfătuit, încurajat și îndrumat.

Maria Reit (n. Tampa, Florida - 18 sept. 1996), membră în comunitatea Bran, Brașov, a fost fiica unui pionier local, gazdă primitoare, ființă supusă, umilă și înțelegătoare în orice situație. Și-a crescut cele două fiice și pe copiii acestora, învățându-i să-L respecte pe Dumnezeu, iar pe soțul bolnav l-a îngrijit timp de 54 de ani.

Ioan Boantă (19 aug. 1930 - 10 sept. 1996), membru în biserica adventistă din Berghia, Mureș, a fost prezbiterul comunității timp de 40 de ani.